

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 589

De Mount Everest-Zwendel

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.V.K.

1re Sorte Folio 100 de DUBEC ALTIERN
20 DUBEC SOUS-ULTRA
30 DUBEC AROMATISE
40 DUBEC

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Fabriquant de CIGARETTES LAURENT Diplôme d'honneur
à Paris 1889 et à Liège 1895
en Pays-Bas Amsterdam 1893

NIEUWE SERIE.

DE MOUNT-EVEREST-ZWENDEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het Huwelijksbureau.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het liep tegen het voorjaar en daar er in Londen omstreeks dien tijd een groot aantal partijen en bals, zoowel door particulieren als Vereenigingen worden gegeven, kon men gevoelig zeggen, dat het seizoen in vollen gang was.

Het was dus niet te verwonderen, dat de bewoners van het fraaie woonhuis Regentspark No. 14 laat waren opgestaan.

De heer des huizes lag, niettegenstaande het reeds elf uur was, in een gemakkelijk zittend kamerjasje op den divan en liet zich juist door zijn vriend een kopje thee aanreiken.

De twee mannen, die wij in het fraaie en ruime vertrek aanwezig vinden, verdienen onze aandacht ten volle.

De oudste en tevens langste en slankste der twee, die het zich op den divan zoo gemakkelijk heeft gemaakt, is Lord Edward Lister, bij het publiek en ook bij de politie beter bekend als John Raffles, den naam, dien hij zich zelf heeft gegeven om daarachter verborgen aller-

lei daden te bedrijven, die door de politie als misdaden worden gebrandmerkt, ofschoon zij eerder het tegenovergestelde zijn.

De ander is zijn vriend, secretaris en assistent Charles Brand, die reeds vele jaren met hem samenwerkt.

Het is den geregelden lezer dezer verhalen natuurlijk niet onbekend wat voor daden het zijn, die Raffles bedrijft. Hij weet, dat deze man, ongeduldig en sanguinisch als hij is, den tijd niet kan afwachten, dat de evolutie zich voltrokken heeft, die van deze wereld een betere verblijfplaats voor ons, stervelingen zal maken. Hij loopt zijn tijd vooruit en tracht op eigen houtje veel dat verkeerd is, recht te zetten. Hij kan het niet aanzien, dat de een vaak ten koste van den ander zich binnen een paar uren een vermogen verwerft, terwijl anderen daarentegen na een leven van ploeteren en harden arbeid nog niet genoeg hebben verdiend om zich een onbezorgden ouden dag te bezorgen. Hij heeft het zich tot taak gesteld af

te nemen van hen die volgens zijn oordeel te veel hebben, om dat te geven aan hen die te weinig hebben.

Hierbij schuwt hij geen enkel middel, ook al druiscat dat lijnrecht tegen geschreven recht en wetten in. Hij gaat slechts te werk volgens zijn rechtvaardigheidsgevoel, zoodat hij met het vriste recht de vriend der armen en noodlijdenden kan worden genoemd.

Zijn rechtvaardigheid drijft hem ook in verzet tegen de ware misdadigers, die vaak allerlei wandaden bedrijven om tot hun doel te geraken, die links en rechts bedriegen, ja somwijlen zelfs tegen een moord niet opzien, om hun doel te bereiken. Daar een menschenleven aan Raffles heilig is en hij zelfs wanneer hij in den grootsten nood zit nooit een ander zal dooden, is het eenige, dat hem overblijft om echte misdadigers onschadelijk te maken, hen in de handen der politie over te leveren, hetgeen hij vaak op zeer origineele wijze doet en waarbij hij natuurlijk wel zorgt zelf achter de schermen te blijven.

Maar menigmaal stelt hij zich ten taak een misdadiger te straffen, die niet tegen de geschreven wetten heeft gezondigd en in de oogen der politie dus onschuldig is. Maar Raffles vindt zijn optreden even verderfelijk jegens de menschheid als dat der dieven en moordenaars, om welke reden hij de straf zelf ten uitvoer brengt. In den loop van dit verhaal zal blijken hoe hij daarbij te werk gaat.

Zooals gezegd lag Raffles, niettegenstaande hij gewoonlijk zeer matineus was, om elf uur nog op den divan, iets dat zijn reden vond in het feit, dat hij den vorigen avond of beter gezegd nacht doorgebracht had in de schitterend verlichte en versierde zalen van het Carlton Hotel, waar de Windsor Club, een der meest aristocratische vereenigingen van de wereldstad, en waarvan Raffles onder den naam Lord William Aberdeen, vice-president was, had gereciperd.

Deze club had daar haar jaarlijksch bal gegeven en Raffles had, tegen zijn gewoonte in, het feest tot het einde toe bijgewoond. Hij was daarom wat langer blijven slapen en had pas om half elf zijn ontbijt gebruikt. Thans dronk hij zijn laatste kopje thee en keek de post na, welke voor hem gekomen was. Deze bestond dezen keer slechts uit één brief, benevens een aantal drukwerken en kranten.

Toen Raffles zijn kopje thee leeg gedronken had, waarvan Brand gebruik had gemaakt, om de drukwerken na te zien en de kranten open te vouwen, nam hij den brief op.

Het adres ervan luidde:

Aan Lord William Aberdeen.

Raffles opende het couvert en las den brief.

„O!" riep hij lachend. „Mijn mooie dame van het laatste bal! Herinner je je haar nog, Charly? Ik meen ten minste, dat ik je verteld heb, dat ik op ons bal in het Carlton-hotel, gisteravond, een bekoorlijke jonge dame heb leeren kennen, die echter even arm als mooi is. Zij schijnt een groot vertrouwen in mij te stellen, anders zou het niet mogelijk zijn, dat zij zich voor zulk een kiesche zaak tot mij wendde."

Hij gaf Brand den brief en deze las hem aandachtig door:

„Hooggeachte lord Aberdeen!" zoo begon de brief, die met duidelijke ferme hand geschreven was.

„Ge zult u zeker de jonge dame nog wel herinneren, met wie gij vannacht in het Carlton-hotel zoo dikwijls gedanst hebt. Gij wildet zoo gaarne den sluier oplichten, waarmede ik mijn persoon omhulde.

Welnu dan.

Ik wil wel bekennen, dat ik dit bal heimelijk bezocht heb, in de hoop, den heer te ontmoeten, wien ik mijn hart geschonken heb. Veroorloof mij, eerlijk te bekennen, dat ik den man, die sedert ongeveer twaalf maanden eerste secretaris bij sir Edwin Parkhurst is, met mijn gansche hart liefheb. Ik weet niet of u van de geruchtmakende zaak gehoord hebt in verband met dezen heer, die pas door den koning geridderd is, in verband met de uitzending van de expeditie tot beklimming van de Mount-Everest, een expeditie, die tot dusverre reeds eenige malen ondernomen, maar steeds mislukt is.

Naar het heet, zijn verschillende zendingen, die de expeditie moesten ontvangen nimmer aangekomen en nu wordt mijn verloofde er van beticht zich het geld, dat tot deze zendingen noodig was, te hebben verduisterd. Van sir Edwin Parkhurst, dien men den goudkoning noemt, wil ik niets zeggen wat ik niet kan verantwoorden, maar ik moet bekennen, dat hij mij sedert langen tijd achtervolgt en nu vermoed ik, dat hij mijn ongelukkigen vriend opzettelijk ruïneeren wil, om het hem onmogelijk te maken, mij, die arm ben, te kunnen trouwen.

In den bewusten nacht hebt gij mij om mijn portret gevraagd en ik voldoe nu aan uw verzoek, in de hoop, dat mijn verzoek

en dit bewijs van vertrouwen u bewegen zal en dat u zich het lot zult aantrekken van mij en van mijn verloofde, Fred Longwer. Ik weet niet op welke manier u mij kunt helpen. Ik vertrouw er alleen op, dat gij een edel en vertrouwen wekkend man zijt en wend mij daarom in mijn wanhoop tot u, zonder dat ik weet, of gij mij wel goed begrepen hebt.

Met vriendelijken groet

ELSIE BROWN."

In den brief lag het portret van een jong meisje, dat Charly Brand een kreet van bewondering ontlokte.

"Sappristi, dat is een mooi meisje," meende Brand, na het portret even bekeken te hebben, waarna hij dit benevens den brief aan zijn vriend teruggaf.

Raffles, die, terwijl Brand las, de krant had ingezien, antwoordde op dezen uitroep niets, maar bleef doorlezen, waarbij hij zacht tuschen de tanden floot.

Nu wist Brand dat dit een teeken was, dat Raffles iets bizonders las en gewoonlijk was Brand zoo verstandig, om dan zijn mond te houden, ten einde zijn vriend in zijn gedachtingang niet te storen. Dit keer echter scheen hij dat te vergeten of, misschien door het beeldschoone gelaat van het meisje op het portret tot medelijden bewogen, niet te willen begrijpen, althans hij lette niet op het binnensmondsche gefluit maar vroeg:

"Wat wil je doen? Kun je haar helpen?"

"Een mensch kan veel doen, als hij maar wil!" gaf de Groote Onbekende ten antwoord en las door.

"Maar je schijnt niet veel belang in de zaak te stellen!" zei Brand, op wien de roerende brief en het mooie portret van Elsie Brown grooten indruk schenen gemaakt te hebben.

Raffles scheen niet te luisteren. Zijn aristocratisch gelaat kreeg plotseling die eigenaardige uitdrukking, welke Brand zoo goed kende en die voor hem het onfeilbare teeken was, dat zijn vriend een dier geniale streken voorbereidde, welke in deze verhalen trouw worden vermeld.

Hij scheen zijn lectuur geëindigd te hebben, althans hij liet met een onverschillig gebaar de monocle uit zijn oog vallen, sloeg op de leuning van zijn stoel en keek zijn vriend met zijn grijze, doordringende oogen aan.

"De oude koppelaar schijnt reeds weer aan het werk te zijn!" zei hij halfluid.

Daarna las hij een advertentie voor, die hem bijzonder scheen te interesseeren; zij luidde:

"Levensgeluk."

James Walker, directeur van het internationaal huwelijksbureau, Wallstreet 37, zoekt voor een der rijkste edellieden te Londen, een passende bruid. Voorwaarden: knap uiterlijk en nette manieren. Kapitaal geen vereischte, maar de dame moet tot een fatsoenlijke familie behooren en mag hoogstens achttien jaar oud zijn. De huwelijkscandidate is ongeveer vijftig, heeft een goed voorkomen en beschikt over een zoodanig vermogen, dat het hem mogelijk is, al de wenschen zijner echtgenoot te bevredigen. Reflectanten gelieven zich schriftelijk met toezending van portret tot mij te wenden."

"Een mooi zaakje!" zei Brand. "Wanneer deze heer niet in staat is zich zelf een vrouw te zoeken, dan zou hij verstandiger doen, er vooreerst van af te zien, in plaats van een middel te gebruiken, dat toch niet al te kiesch is."

Raffles sprong op, wierp zijn coin de feu over den arm van Gaston, die juist binnengekomen was, om het ontbijt af te ruimen en trok een gekleede jas aan. Hij keek op zijn horloge.

"Elf uur! Wij hebben nu nog eenigen tijd om ons met dien waardigen mr. Walker wat nader bezig te houden. Je moet namelijk weten, Charly, dat ik dien man niet lijden mag! De man drijft handel in rare dingen en zijn huwelijkskoppelingen hebben altijd iets geheimzinnigs. . . . begrijp je mij? Men weet nooit, welk soort lui zijn cliënten zijn en ik heb vernomen, dat hij reeds verscheidene arme meisjes heeft ongelukkig gemaakt, doordat hij haar door zijn advertenties in de val liet loopen en haar den heeren in handen speelde, terwijl er van een huwelijk gewoonlijk niets terecht kwam.

"Het zou wel toevallig, maar overigens volstrekt niet vreemd zijn, indien die Sir Edwin Parkhurst, die zoo juist in den brief van miss Elsie Brown wordt genoemd, ook de huwelijkscandidate was van James Walker. Van dat heerschap heb ik al meer rare dingen gehoord."

"Je kunt wel eens gelijk hebben!" riep Brand. "Wat ben je van plan te doen?"

"Ik heb nog geen besluit genomen," luidde het antwoord. "Ik hoop, twee vliegen in één

klap te slaan, want vooral moet de ongelukkige kleine miss Brown uit het Carlton-hotel geholpen worden. Wil je even aan Henderson vragen om met de auto voor te komen?"

Een paar minuten later reed de fraaie auto van lord Lister naar Wallstreet. Hij had het portret van Elsie Brown in zijn zak gestoken en rookte op zijn gemak een sigaret, totdat de limousine stilhield.

Mr. Walker, de directeur van het internationaal bureau voor huwelijken, bewoonde een zeer elegant huis.

Raffles ging door middel van de lift naar boven en werd in een prachtig gemeubileerd vertrek gelaten.

Aan de muren hingen Delftsche borden, Chineesche schotels en antieke schilderijen.

Hij was nauwelijks eenige minuten alleen, toen mr. Walker persoonlijk binnenkwam. Het was een kleine man met een onnatuurlijk groot voorhoofd, waarachter men weinig goede eigenschappen kon vermoeden. Hij ging zóó staan, dat het licht hem op den rug viel, maar keek Raffles door zijn groote blauwe brillenglazen opmerkzaam aan.

Bij het binnenkomen van Walker maakte Raffles zulk een diepe buiging, dat Walker wel moest denken met een eenvoudig man te doen te hebben, die niet gewoon was met hooggeplaatste personen te spreken.

„Vergeef mij, mr. Walker," begon Raffles, „wanneer ik u misschien stoer. Ik wilde u alleen beleefd vragen, of ge u misschien van mijn tusschenkomst wilt bedienen."

„Bij wat?" vroeg Walker kortaf.

„Bij het huwelijk van sir X, waarvan sprake is in een groote advertentie, die heden in de „Times" voorkomt," antwoordde Raffles.

Mr. Walker werd nu wat vriendelijker en wees naar een stoel.

„Ga zitten," zei hij, „en vertel me eens, kent u een dame, die u mij kunt aanbevelen?"

Raffles knikte met het hoofd en zei:

„Ik geloof het wel."

„Hebt u misschien een portret van haar?" vroeg Walker. „Laat het mij dan eens zien."

Raffles deed alsof hij het portret in kwestie uit zijn zak wilde halen, doch trok op het laatste oogenblik zijn hand terug en zei:

„Pardon, neem me niet kwalijk mr. Walker, maar ik zou graag willen weten wie de heer was, die de advertentie". . . .

„Dat is een geheim, sir. . . ."

„Mijn naam is John Jonathan, mr. Walker," zei Raffles.

„Mr. Jonathan," ging Walker voort, „gij moet het aan mij overlaten, om te kiezen. Ik

mag den naam mijner cliënten niet openbaren."

Raffles speelde nu op zoodanige wijze met het portret, dat Walkers blikken er op vielen.

„Drommels!" riep hij. „Is dat misschien de dame?"

„Ja, mijn zuster!" loog Raffles.

„Laat het portret hier!" zei Walker haastig. „Mijn cliënt is een fijnproever! Drommels, dat meisje is mooi! Ik geloof stellig, dat de zaak in orde komt."

Met zijn roofdiervingers greep hij naar het portret, doch Raffles hield het vast.

„Halt!" zei hij. „Als gij mij niet vertelt, wien het betreft, dan geef ik het portret niet af!"

„Nu ik zie, dat ge mij inderdaad iets goeds kunt aanbieden," zei Walker, „wil ik het u wel onder geheimhouding zeggen. De man, dien ik uithuwelijken wil, is sir Edwin Parkhurst."

Een onmerkbaar lachje speelde een ondeelbaar oogenblik om de lippen van den Grooten Onbekende.

„O! sir Edwin Parkhurst!" herhaalde Raffles. „Dat is waarlijk een goede partij! Ik ken hem! Maar ik vrees toch, dat mijn zuster zonder mijn dringende aansporing, niets van hem zal willen weten. Sir Edwin is lang, mager en leelijk. Mijn zuster is een meisje, dat weet wat zij wil. Zij stelt ook hare eischen en zij zoekt een man, die van middelbare grootte, goed geproportionneerd en niet van mannelijk schoon ontbloot is."

„Dat willen alle dames, als zij zeventien jaar oud zijn! Dat kennen wii!" zei mr. Walker en begon te lachen. „Dat komt wel terecht, als zij maar eerst diamanten en paarden zien. . . ."

„Maar mijn zuster is zoo niet!" verzekerde Raffles.

„Maar waarom komt u dan bij mij en draagt de belangen van die dame aan mij op?" vroeg Walker niet onlogisch.

„Omdat ik geloof, haar te kunnen overreden, met sir Edwin Parkhurst te trouwen en dan. . . ."

Raffles nam nu een brutale houding aan en klopte den huwelijksmakelaar op den schouder. . . . „dan verdient u toch op zijn minst vijf of tien duizend pond sterling, niet waar?"

„Wat denkt u wel van mij? Zoo iets doe ik nooit! Ik stel mij tevreden met de gebruikelijke provisie van elk huwelijksbureau!"

„Zoo?" zei Raffles kalm. „Voor zoo weinig doe ik zoo iets niet! Dan ga ik maar weer heen!"

Walker hield hem vast.

„Hoeveel wilt ge er dan voor hebben?" vroeg hij.

„Nu, voorloopig een voorschot van vijf duizend pond!"

Walker ging zitten en antwoordde:

„Gij zijt krankzinnig, volslagen krankzinnig!"

Raffles deed, alsof hij wilde heengaan.

Maar Walker had dadelijk gezien, dat het jonge meisje op het portret iemand voorstelde, juist zooals sir Edwin Parkhurst zocht, doch dat zijn cliënt zeer spoedig een geliefde hebben wilde, vertelde Walker niet.

Na lang loven en bieden stemde hij er ten slotte in toe om 5000 pond als voorschot te geven.

Raffles teekende de volgende schuldbekentenis:

„Ik beken, van mr. Walker 5000 pond als voorschot ontvangen te hebben, waarvoor ik mij bereid verklaar, al mijn invloed aan te wenden, om mijn zuster Elsie tot een huwelijk met sir Parkhurst over te halen. Lukt dit door mijn schuld niet, dan geef ik het genoemde bedrag terug.

JOHN JONATHAN."

Toen hij thuis gekomen was, zond de Groote Onbekende Henderson met de 5000 pond naar de post en schreef aan Elsie Brown:

„Mejuffrouw!

Ik wil voor u alles doen wat in mijn macht is en zend u hierbij al vast 5000 pond. Dat bedrag schenk ik u. Doe met

dit geld wat u verkiest, want ik heb het voor u verdiend. Trouwens het kwam u toe. U zult wel verder van mij hooren.

Uw toegenegene

LORD WILLIAM ABERDEEN."

Charly Brand was opgetogen van blijdschap, toen hij alles vernam.

„Je bent een ware duivel!" riep hij uit. „Dit overtreft alles wat ik had durven denken! Vijf duizend pond in een half uur verdiend en nog wel op naam van een arm meisje."

„Wanneer men op de domheid en slechtheid van anderen speculeert vindt men het geld op straat," antwoordde Raffles.

„En Sir Edwin Parkhurst?"

„Die zal geholpen worden. Hij komt nu aan de beurt. Geef me eens even die map aan, daar!"

„Welke bedoel je?" vroeg Brand.

„Die daar tegen den muur staat met de letter P er op."

„Please, Edward!"

„Thank you."

De map ging open en er uit kwam een portret van Sir Edwin Parker.

Raffles stak het in zijn zak, stond op en zei tegen zijn vriend:

„Ga je mee naar boven, Charly, ik ga een tweede Sir Edwin Parkhurst produceeren?"

De twee vrienden gingen de kamer uit naar de kleedkamer van Raffles, waar deze zichzelf in no time metamorphoseerde in een man, die als twee druppelen water geleek op den beurspeculant, dien hij wilde voorstellen.

Hoe hij dit deed, zullen wij in een volgend hoofdstuk zien.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een groot huichelaar.

Op denzelfden dag, dat de gebeurtenissen, in het vorige hoofdstuk verhaald, voorvielen en even nadat Raffles bij den directeur van het Internationaal Huwelijksbureau op bezoek was geweest, verscheen de beurskoning, sir Edwin Parkhurst, bij mr. Walker. Men noemde sir Edwin Parkhurst algemeen „de beurskoning”, want hij was een der rijkste lieden van Londen en kon op de beurs de koersen regelen, omdat hij een bijzonder grooten voorraad ongemunt goud bezat.

„Wel, Walker,” zei hij tot den huwelijksmakelaar, „hebt gij iets voor mij? Ge weet wel, dat het bij mij op geen geld aankomt.”

„Zeker heb ik wat voor u, sir Edwin,” zei de man, „en wel iets heel bijzonders.”

Bij deze woorden haalde de huwelijksmakelaar het portret te voorschijn, dat hij van Jonathan ontvangen had.

De vreugde van den beurskoning overtrof Walkers verwachtingen.

Van bewondering kon sir Edwin Parkhurst geen woord zeggen.

Na eenig stilzwijgen zei hij:

„Walker, gij zijt een echte koopman! Weet ge wel, dat ik dit meisje reeds lang op het oog heb? Maar ik kon haar niet machtig worden! Ik weet alleen, dat mijn eerste secretaris, Fred Longwer, gelukkiger was dan ik!”

„Dat zal wel van voorbijgaanden aard geweest zijn,” antwoordde de huwelijksmakelaar. „Ik heb het meisje geheel in mijn macht door iemand, die zeer na aan haar verwant is.”

„Ja, ik was al aardig op weg om dien Longwer onschadelijk te maken,” zei de beurspeculant, „maar ik vrees, dat ik het meisje daarmee niet toeschietelijker had gemaakt. Eerder het tegendeel. Het is een drommelsch stijfkopje en ik begrijp, eerlijk gezegd, niet, hoe ge dat zoo in orde hebt gekregen? Maar dat is uw zaak! Zooals gezegd — aan een flinke schadeloosstelling zal het niet mankeeren! Wat is mij aan tienduizend pond gelegen? Gij weet, dat ik een paar maanden geleden een expeditie naar de Mount-Everest heb gezonden. Ik kan doen, wat ik wil! A propos. . . .” zei de rijkaard en kneep daarbij zijn rechter-

oog dicht; „gij weet toch wel, wat ik met een huwelijk bedoel?”

De brave huwelijksmakelaar maakte een diepe buiging: „Natuurlijk weet ik dat Sir Edwin. En wat mijn geheimhouding betreft. . . .”

„Daaromtrent hoop ik, dat ik van u zoo zeker kan zijn, als ik het ben over de beklimming van de Mount-Everest, die ik voornemens ben te doen!”

Als de zaak publiek werd, waarde Walker, dan zou ik vreeselijk geblameerd zijn! Gij weet, dat ik voorzitter ben van de Londensche vereeniging tot verheffing van het zedelijkheidspeil, ter vernietiging van sociale misstanden, ter bestrijding van alle ondeugden; ik moet dus zeer nauwkeurig op mijn goeden naam letten. Gij weet wel, hoe de menschen in Londen zijn!”

„Ja, dat weet ik, Sir Edwin,” zei de huwelijksmakelaar, „maar wees gerust! Ik ben immers ook makelaar in solide huwelijken!”

O, wat ik nog zeggen wilde. . . . ik heb groote uitgaven gehad, 8000 pond heb ik op zijn minst uitgegeven. . . .”

De beurskoning haalde zijn portefeuille te voorschijn en zei:

„Ik koop anders geen kat in den zak — maar ik weet, dat ge een eerlijk man zijt. Ik reken dus op uw goede trouw. — Hier is het geld. En nu: Wanneer en waar kan ik mijn kleine bruid zien?”

Walker zocht het adres op, dat John Jonathan, alias Raffles, hem had gegeven.

„Ik zal dadelijk een kaartje sturen, Sir Edwin,” zei Walker. „Het zal hedenavond nog wel in orde komen — ge weet wel in het restaurant de Wijndruif.”

„In de Oldstreet!” riep de speculant. „Kerel, dat is een zeer berucht lokaal!”

„Maar toch zeer voornaam, sir Edwin,” beweerde Walker. „Heeren uit de eerste kringen van Londen behooren tot de bezoekers! Het is er zeer ongegeneerd en buitendien behoeft ge u er heelemaal niet bekend te maken! Ik zal zorgen, dat het meisje daar komt.”

De beurskoning was het hiermede ten slotte eens.

Als Walker nog iets bizonders gewaar werd, of wanneer de zaak mislukken mocht, dan moest hij telefonisch bericht zenden.

Met een diepe buiging nam de huwelijksmakelaar afscheid van zijn cliënt.

Intusschen was Raffles naar Cuxmorestreet gegaan, waar een huis stond, dat hem in eigendom behoorde en waar hij een zeer gemakkelijk pied à terre had voor voorkomende gevallen, wanneer hij in ongelegenheid zat of wanneer hij een valsch adres moest opgeven. Hij had dat adres ook opgegeven aan Walker en ging nu eens kijken of er aan het adres reeds iets gebracht was.

Er was reeds een brief gekomen, die voor ongeveer een uur door een ijlbode in de bus geworpen was. Deze luidde:

Waarde Heer Jonathan!

Ik hoop, dat u zich de woorden van gisteren zult herinneren en uw belofte heden zult ten uitvoer brengen. Sir Edwin Parkhurst is bereid, de jonge dame hedenavond tusschen elf en twaalf uur, in het restaurant de Wijndruif (Oldstreet) te ontmoeten. Kunt u de zaak regelen?

Uw

W."

Raffles belde Walker onmiddellijk op.

"Hier John Jonathan!" meldde hij zich. "De zaak komt in orde, mr. Walker, ik zal mijn zuster zelf brengen!"

"Prachtig! Blijft ge bij haar? Of hoe denkt ge in deze te handelen, want het zou kunnen zijn, dat we u in een of ander opzicht nog noodig hadden?"

"Ik zal als kellner verschijnen!"

"Bravo! U bent een genie, mr. Jonathan. Adieu."

Raffles ging nu heen en keerde naar zijn woning terug, waar Charly Brand hem wachtte.

"Een prachtig idee!" zei Raffles tot Brand zoodra hij thuis kwam.

"Wat dan?" vroeg Brand.

"Dat zal je wel zien," antwoordde Raffles.

"Doe me het genoeg een stenogram op te nemen, om dat even op de schrijfmachine over te tikken."

Brand ging zitten, haalde zijn bloc-note voor den dag en stenografeerde het volgende, dat zijn vriend hem opgaf:

Aan den Heer Phileas Baxter, hoofd-inspecteur van politie Scotland Yard Victoria-Embankment

Londen.

„Waarde Heer!

Wanneer u Raffles wilt arresteren, kom dan hedenavond in het restaurant de Wijndruif; hij is daar kellner geworden om een onbekende, maar zeker verdachte reden.

Een vriend der rechtvaardigheid!"

De hoofd-inspecteur van politie Baxter was, gelijk men uit vorige verhalen weet, een ambtenaar, wiens vurigste begeerte was Raffles te vangen.

Nauwelijks had deze brave man den ongeveekenden brief ontvangen of zijn oogen straalden van vreugde.

"Raffles! Raffles als kellner!" riep hij opgewonden uit. "Marholm, roep zoo spoedig mogelijk een half dozijn agenten bijeen! Hoor je niet? Zes agenten!"

De vloozette een onnoozel gezicht en antwoordde:

"Neem mij niet kwalijk, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei Marholm, "het zal zeker verstandiger zijn, als ge mij alléén mede neemt! Hoe meer agenten er bij tegenwoordig zijn, des te grooter zal de schande worden!"

"Dat is waar!" riep Baxter en wreef zich in de handen, "maar dat doet er niet toe! Het is zijn eigen schuld, laat de schande maar groot zijn!"

"Hé?" vroeg de „vlooz". Wat bedoelt u? Schande voor wien?"

"Wel, voor Raffles!" zei Baxter.

Marholm schoot in een lach, kuchte eens en meesmulde:

"Hm... ik bedoelde eigenlijk een schande voor iemand anders!"

Nu scheen het pas tot Baxter door te dringen wat Marholm bedoelde; hij greep een stoel en maakte een gebaar, alsof hij zijn secretaris met dat meubel wilde gooien:

"Marholm, ellendeling, ik smijt je er uit!" schreeuwde Baxter. "Jij bent een schande voor Scotland Yard! Elk van je woorden is een belediging voor de zaak, die wij dienen!"

"De „vlooz" zei niets en liet den inspecteur stilletjes uitrazen. Hij wist wel, dat Baxter het gewoonlijk niet lang volhield en uit gebrek aan adem spoedig moest ophouden.

Dit was dan ook werkelijk het geval en toen Baxter eindelijk zweeg, wandelde Marholm kalm van achter zijn lessenaar vandaan en ging voor een boekenkast staan, waar bovenop een groot wit beeld stond, voorstellende een geblinddoekte vrouw in een antiek kleed en met een weegschaal in haar hand.

Toen Baxter dit zag, keek hij zijn secretaris aan met een blik alsof hij er aan twijfelde of Marholm wel goed bij zijn verstand was. Maar Marholm deed of hij geen erg had en bleef kalm omhoog staan kijken.

Dat werd Baxter ten slotte te erg. Hij kwam naast zijn secretaris staan en keek nu ook omhoog om te ontdekken wat wel zoo de onverdeelde aandacht van den inspecteur kon hebben getrokken.

Daar Marholm nog steeds deed alsof hij niets merkte en Baxter het op 't laatst van nieuwsgierigheid niet langer uit kon houden, stootte hij Marholm aan en vroeg:

„Waar sta je toch zoo als een idioot naar te kijken?”

„Naar dat beeld,” antwoordde Marholm onverstoobar. „Wat stelt die vrouw ook weer voor?”

„Daarvan behoef ik je toch geen uitleg te geven?” zei Baxter. „Dat beeld daar stelt de gerechtigheid voor!”

„Nu, onder ons gezegd, vindt u wel, inspecteur, dat dat beeld dan hier op zijn plaats is?” vroeg Marholm.

„Je brengt ons bureau in discredit!” zei Baxter boos.

„Ik wil er u alleen aan herinneren, inspecteur,” hernam Marholm, „dat u weer bezig bent, hetzelfde te doen. U hebt mij zoo pas gezegd, dat mijn woorden een schande zijn voor de zaak, die wij dienen.

Wanneer ik mij niet vergis, inspecteur, dan is de dame daarginds onze beschermengel. Vraag haar maar eens, of wij niet telkens, wanneer wij onze agenten meegenomen hebben om Raffles te arresteren, geblameerd werden.”

Baxter krabde zich achter de ooren. Marholm was een echte dwarskijker, maar had gewoonlijk gelijk!

„Het is zoo,” antwoordde Baxter. „Het is buitendien verkeerd van mij, dat ik niet altijd alleen ga! Zoodra ik iemand mee neem, mislukt mij alles, omdat ik nooit mannen bij mij heb, die in staat zijn, mij goed ter zijde te staan!”

Deze opmerking, die zonder twijfel op de

„vlooi” doelde, slikte Marholm als een bittere pil.

De „vlooi” wist zeer goed, dat het meestal de schuld van Baxter zelf was, omdat hij lang niet tegen Raffles opgewassen was. „Maar met al deze woorden verliezen wij onzen tijd, terwijl wij Raffles reeds lang hadden kunnen arresteren!” schreeuwde Baxter plotseling.

„Wat is er dan nu?” vroeg de „vlooi”, „hebt u positieve berichten?”

Baxter toonde Marholm nu den brief.

Deze las hem zwijgend en aandachtig door en gaf hem toen, zonder één woord te zeggen, terug.

„Nu, wat zeg je er van?” vroeg Baxter. „Is dat een aanwijzing of niet. Ik geloof, dat we nu zekerheid hebben en er niet aan behoeven te twijfelen, dat wij hem zullen arresteren.”

Marholm schudde het hoofd.

„Wat sta je daar nu weer als een krankzinnige met je kop te schudden?” viel Baxter woedend uit. „Heb je soms weer aanmerkingen te maken?”

„Dat heb ik zeker,” antwoordde Marholm, „maar als het u zoo boos maakt, als ik wat doe of zeg, nu, dan houd ik maar liever mijn mond!”

„Mond houden?! Mond houden?!” brulde Baxter verwoed, „dat zul je wel laten: Spreken zal je, spreken en direct! Zeg op, wat deugt er niet aan dien brief?”

„Niets deugt er van inspecteur,” zei Marholm, die doodkalm bleef onder de woedende uitbarsting van zijn chef. „Die heele brief is niets anders dan een mystificatie en het zou me niets verwonderen als hij niet afkomstig was van Raffles zelf.”

„Jij bent gek! Ongeneeslijk krankzinnig!” schreeuwde Baxter paars van woede, „dat is omdat je jaloersch bent, dat ik alleen ga om Raffles te arresteren en jou niet in de eer wil laten deelen. Ik trek me er geen steek van aan. Ik ga alleen. Ik kom thuis met Raffles en dan... dan... dan zullen we eens zien wie er lacht!”

„Wie het laatst lacht, lacht het best, inspecteur,” mompelde Marholm, maar Baxter had de kamer reeds verlaten en de deur achter zich met een dreunenden slag in het slot gesmeten, zoodat hij deze laatste woorden van zijn secretaris niet meer hoorde, hetgeen maar goed was ook, anders had deze inderdaad wel eens den stoel naar zijn hoofd kunnen krijgen en daar kunnen stoelen gewoonlijk beter tegen dan hoofden.

DERDE HOOFDSTUK.

De beurskoning in de knel.

Intusschen was Raffles naar het restaurant de Wijndruif gegaan. Hij kende dat lokaal, dat geen zeer gunstige reputatie had, ofschoon het toch ook weer niet tot die gelegenheden behoorde, welke onder politie-toezicht staan. Wel gebeurde het nu en dan dat de politie om de een of andere reden eens kwam kijken naar ongewenschte elementen, maar de eigenaar van de zaak verleende bij dergelijke gelegenheden dan altijd zijn hulp en werkte de politie nimmer tegen.

Ofschoon Raffles het lokaal kende evenals de eigenaar en de kellers, kende men hem daar niet, ten minste niet onder zijn ware identiteit. Geen van allen zou het ooit in zijn hoofd hebben gehaald den eleganten man van de wereld aan te zien voor den Grooten Onbekende.

Weldra na zijn komst bleek, dat Raffles daarmee een bepaald doel had. Hij had een kort onderhoud met een der kellers, die de drie fatsoenlijkste „chambres séparées” bediende. Het gevolg daarvan was, dat deze keller vijf minuten later van Raffles een banknoot in ontvangst nam, hem zijn wit schort overhandigde en daarna verdween.

Nu nam Raffles zijn betrekking als keller waar. Aan de deur stond een piccolo, dien de directeur door persoonlijke tusschenkomst van lord Lister in dienst had genomen. Deze piccolo was niemand anders dan Charly Brand.

De koning der beurs kwam, met den kraag omhoog, voorzichtig omkijkend op het vastgestelde uur. Hij liet een banknoot in de hand van den keller glijden en verdween daarna in het kleine kabinet, waarvan Raffles het gordijn openhield.

„Heb je nog niemand gezien, keller?” vroeg sir Edwin Parkhurst eenigszins verwonderd en nam op een stoel plaats, de wijnkaart bestudeerende.

Hij zat nog nauwelijks, toen Brand van de plaats, waar hij post had gehad, naar binnen stormde en uitriep, zóó dat Sir Edwin het moest hooren:

„Daar komt politie! De hoofd-inspecteur zelf! Hij komt hierheen!”

Raffles begon te lachen, snelde naar de chambre séparée, en riep:

„Denk eraan! De hoofd-inspecteur van politie Baxter komt, om het lokaal te doorzoeken!”

Als een bom viel deze waarschuwing op den goudkoning neer. Hetgeen nu plaats vond, speelde zich in den tijd van twee minuten af.

Sir Edwin Parkhurst sprong op, wierp den champagnekoeler bijna omver en snelde met uitgebreide armen naar den uitgang:

„Om Godswil! Ik ben geblameerd! Ik ben president der vereeniging ter bevordering der zedelijkheid en mag in géén geval in dit lokaal worden gevonden!”

Raffles pakte hem bij den arm en fluisterde hem in:

„U bent geblameerd, Sir, wanneer u niet onmiddellijk een reddenden uitweg vindt!”

„Het bestuur zal mij steenigen!” weeklaagde de goudkoning en liep naar de deur.

„Laat mij er uit!”

Doch Raffles trad hem in den weg.

„U loopt Baxter langs dezen weg onmiddellijk in de armen!”

„Die vervloekte kerel!”

„Ik heb een idee, sir, verwissel spoedig met mij van jas!”

„Geef mij uw zwart masker. . . . bind mijn wit schort voor!”

„Dat is niet noodig,” zei de beursspeculant, „wij hebben alle twee een zwarte rok aan, geef mij alleen maar je schort!”

„Nee, wij moeten ook van jas verwisselen,” drong Raffles aan, „mijn jas is versleten en kaal op de naden. Het is direct zichtbaar, dat die van een keller is, terwijl uw rok nog nieuw is. Dat loopt in de gaten. Gauw, trek uit, anders is het te laat!”

Zoo als een drenkeling zich aan een stroohalm vasthoudt, zoo nam de goudkoning dit voorstel aan. In een ommezien was de gedaanteverwisseling geschied. De goudkoning nam het servet onder den arm, Raffles deed den rok van Parkhurst aan en bond zich snel het masker voor de oogen.

„Ik dank u!" fluisterde Parkhurst. „Gij redt mijn goeden naam!"

Raffles echter hield hem bij het witte schort vast.

„Eén oogenblik," zei hij, „vertel mij onmiddellijk wat er toch aan de hand is met uw secretaris Fred Longwer, wat is"....

„Fred Longwer is een dief," fluisterde de speculant terug, „hij heeft gelden verduisterd voor mijn Mount Everest-expeditie en"....

„Dat is gelogen," viel Raffles hem in de rede. „Fred Longwer is een vriend van mij en gij weet even goed als ik, dat hij even onschuldig is als ik en als ge dat niet wilt bekennen, dan zal ik onmiddellijk aan de politie vertellen wie ge zijt"....

„Ja, ja, goed, goed, Fred Longwer is onschuldig," stamelde Parkhurst angstig. „Is het nu goed?"

„Nee, nog niet," fluisterde Raffles terug. „Hier is een reeds door mij opgemaakte verklaring, dat Fred Longwer onschuldig is. Vooruit, onderteken!"

„Later!"

„Snel, of ik vertel, dat gij Sir Edwin Parkhurst zijt —"

In vliegende haast zette Parkhurst op verzoek van den kellner zijn naam onder de verklaring en Raffles, die nu Parkhurst was, stak de verklaring bij zich, raapte snel de champagnekoeler op en ging zitten.

Op dit oogenblik hoorde men buiten de deur een vreeselijk spektakel. Men vernam het geschreeuw van Charly Brand en de pseudo kellner snelde, zijn rol vergetend, naar de chambre séparée, roepende: „De politie! zij is er inderdaad!"

Daar verscheen hoofd-inspecteur Baxter in levenden lijve.

Achter hem kwam Brand, die een vroolijk gelaat zette, toen hij zag, dat zijn vriend plotseling de goudkoning was geworden. Doordat Raffles thuis reeds zijn gelaat vermomd had als dat van Sir Edwin Parkhurst en hij bovendien thans diens rok droeg, was er geen onderscheid in die twee te zien. Alleen de kleeding toonde hier het verschil tusschen kellner en gentleman.

Baxter stond op den drempel en liet niemand meer vertrekken. Zijn oogen waren met een uitdrukking van onuitsprekelijke zegepraal op den kellner gevestigd, die in werkelijkheid sir Parkhurst was."

Hij trad met een plechtig gebaar op den bevenden kellner toe en zei op indrukwekkenden toon:

„In naam der wet! Gij zijt gearresteerd!"

De kellner draaide zich op zijn hakken om. Slechts de pseudo-goudkoning, alias Raffles, stond op, ging naar Baxter toe en fluisterde hem in het oor:

„Inspecteur, maak geen schandaal! Ik ben sir Edwin Parkhurst!"

Baxter ging een stap achteruit.

„Sir Edwin Parkhurst? Doch hoe komt u..."

„Geen onnoodig schandaal, inspecteur," viel Raffles hierop in, „u weet, ik kan u zeer vele onaangenaamheden berokkenen! Blameer mij niet! Ik verwacht een dame! Hier is mijn legitimatie!" en Raffles tastte in een der zakken van den rok van Parkhurst, haalde er diens portefeuille uit en maakte haar open.

De pseudokellner keek ernaar met wezenlooze oogen. De portefeuille bevatte niet minder dan 5000 pond in baar geld, legitimatiepapieren en visitekaartjes. Nauwelijks had Baxter er een onderzoekenden blik ingeworpen, of hij verwijderde zich met alle teekenen van bescheidenheid. Afgezien van de visitekaartjes waren 5000 pond een voldoende legitimatie.

De hoofd-inspecteur legde nu zijn wijsvinger op den mond, als een teeken, dat hij de grootste stilzwijgendheid in acht zou nemen, boog nog eens en draaide zich toen woedend om naar den kellner, die sir Parkhurst was en die bevend in een hoek de scène volgde.

„Nu zul je toch wel gelooven, dat je niet meer aan de politie kunt ontsnappen, hè. Nu is het spel uit! Het heeft lang genoeg geduurd!"

En hij pakte met beide vuisten den goudkoning aan. Bij dezen echter deed nu zijn afkomst zich gelden. Hij schreeuwde: „Waag het niet, mij aan te raken!" en duwde Baxter met geweld van zich af.

Deze echter wilde niet loslaten, waardoor een worsteling ontstond. De wanhoop verleende Parkhurst reuzekrachten en op een gegeven oogenblik slingerde hij zijn aanvaller met geweld van zich af.

Deze stootte een paar meter achteruit, struikelde toen en viel zoo lang als hij was op den grond. Maar meteen sprong Baxter weer op en wierp zich op den kellner, woedend schreeuwend:

„Hulp! Het is Raffles, de Groote Onbekende! Deze kleine vermomming bedriegt mij niet! Pakt hem beet!"

„Wat? Die kellner is Raffles?" riep de pseudo-goudkoning, alias lord Lister en snelde nu Baxter ter hulp. De werkelijke goudkoning wreef zijn oogen uit en streek met zijn hand over het gelaat.

„Dat is een vreeselijke vergissing!" riep hij uit. „Ik zou Raffles zijn! Help! De hoofd-inspecteur van politie is krankzinnig geworden!"

„Dat is zijn gewone truc!" brulde Baxter. „Dat zegt hij altijd!"

Intusschen waren nog andere kellners Baxter te hulp gekomen. De valsche Raffles werd geboeid en spoedig in een auto, die men had aangeroepen, gezet, waarin Baxter hem naar Scotland Yard expedieerde.

De directeur van het restaurant De Wijn-druif, die geen vermoeden van de persoonsverwisseling had, verontschuldigde zich met vele buigingen tegenover den vermeenden goudkoning, die genadig knikte.

Hij betaalde zijn gelag; terwijl Brand een buitengewone fooi kreeg en zich van genoeg en de handen wreef.

„Vannacht nog ga je naar de centrale gevangenis en overhandigt den directeur dit briefje," fluisterde Raffles hem in het oor en gaf hem het papier, waarop de goudkoning bevestigd had, dat Fred Longwer volkomen onschuldig was.

„Hij heeft zijn medeminnaar laten gevangen nemen."

Charly Brand knikte.

Intusschen verliet de pseudogoudkoning het restaurant. Terwijl hij tevergeefs naar een taxi omkeek, kwam juist toevallig de elegante equipage van den goudkoning voor. De koetsier boog groetend met de zweep, daar hij meende zijn meester voor zich te zien. Raffles stapte in en reed naar het paleis van sir Edwin Parkhurst.

Hij droeg nog altijd het zwarte masker en den rok van Parkhurst. De bedienden, die aan de grillen en wonderlijke avonturen van hun meester gewend waren, waren er in het minst niet over verwonderd, toen zij hun meester in dezen toestand zagen terugkeeren.

De kamerdienaar ging hem tegemoet, boog en zei op eerbiedigen toon:

„Er wacht een man reeds drie uur, Sir Edwin! Hij liet zich niet afwijzen, weigerde ook zijn naam te noemen! Hij zegt, dat hij verwacht wordt."

„Wat?" riep Raffles. „Nu, midden in den nacht?"

„Ja!" bevestigde de kamerdienaar. „Hij sprak van zeer dringende zaken. Een jong-mensch van ongeveer vijf-en-twintig jaar, met een zeer fors uiterslijk!"

„Breng hem in de studeerkamer!" gebod Raffles.

Intusschen opende een tweede bediende al de deuren voor hem, totdat hij in de studeer-

kamer van den goudkoning kwam. In dit hoo-ge, prachtig gemeubileerde vertrek met de purperroode gordijnen, viel een getemperd licht. Reeds werden de deuren van de aangrenzende kamer geopend en een jong mensch met een verweerd gelaat en slecht verzorgde kleeren, werd binnengelaten. Nauwelijks was hij met den vermeenden goudkoning alleen, of hij smet zijn pet op tafel, nam in een leunstoel plaats, en zei op vertrouwelijkken toon: „Daar ben ik".

„Ja", antwoordde Raffles, „dat zie ik!"

„Wel, hoe staat het nu met het geld?" vroeg hij.

„Met welk geld?" was de wedervraag van Raffles.

„Hou je maar niet zoo dom!" viel de vreemdeling er op in. „Je weet zeer goed, dat je mij en ieder van ons 2000 pond hebt beloofd, wanneer wij zouden terugkomen! Dus om kort te gaan: De expeditie is er in geslaagd den top te bereiken, maar zit thans in Thibet van alles beroofd en zonder één cent ter beschikking aan den voet van den berg in een afschuwelijk klimaat met haast geen kleeren aan het lichaam en kan niet naar huis of waar ook heen. De hulpbrigade, die je ons hebt beloofd, is uitgebleven, en mijn makkers hebben mij nu heengezonden, om hulp te vragen!"

Raffles keek lachend naar den grond.

„Die zul je hebben!" zei hij. Daarna overlegde hij, hoe hij den man, die voor hem stond, het geheim kon ontlokken, waarin hij, Raffles, nog niet ingewijd was. Want dat deze man, die voor hem stond en de goudkoning een smerig zaakje samen hadden dat kon men gemakkelijk bemerken aan de brutale manier van optreden van den vreemdeling.

Raffles zei op goed geluk:

„Vertel mij eens wat meer van de beklim-ming? Is alles goed gegaan, James?"

„Ik heet Jim, sir!" antwoordde de man. „Dat andere hebben wij volgens programma afgemaakt! Wij hebben daarboven namens u een vlag in een diep ravijn gegooid. Het moet nu heeten, dat wij die vlag boven op den top hebben geplant en dat die er door den eeuwigen stormwind, die daar heerscht, is afgewaaid en in den afgrond gevallen. Laat iemand dat maar eens tegenspreken. Ik wacht slechts op uw bevel en dan kunnen wij bekend maken de Mount-Everest te hebben beklommen!"

„O, zoo," dacht Raffles. „Dat is natuurlijk een beursspeculatie! Sir Edwin Parkhurst wil zijn medeburgers wijs maken, dat hij den top van dien berg heeft bereikt."

Toen kwam er bij den Grooten Onbekende

plotseling een idee op, waarover hij in zichzelf moest lachen.

Wat zou het aardig zijn, wanneer hij dezen zwendelaar met diens eigen wapens zou kunnen vernietigen. Dat zou prachtig zijn!

Hij tastte in zijn zak, nam er de portefeuille van den goudkoning uit en legde den man 2000 pond sterling voor.

Nu werd de vreemdeling aanstonds toeschietelijker.

Hij nam de bankbiljetten op en stak ze in den zak. Toen gaf hij Raffles een vuil knip-oogje en zei:

„We zijn tot uw dienst, Sir, zegt u maar wat we nu moeten doen!”

„Dat zal ik je zeggen, Jim,” antwoordde Raffles en legde de hand op zijn schouder. „Je moet dadelijk naar Kopenhagen vertrekken en aan het Aardrijkskundig Genootschap aldaar het bericht overbrengen, dat ik je heden nacht nog zal nazenden. Heb je mij goed begrepen?”

„Ja, mijnheer,” zei Jim.

„Het is mogelijk, dat men je zal nagaan”, ging Raffles voort, „want ik wil reeds morgen de beklimming van de Mount Everest door middel van alle couranten bekend maken. Laat je niet pakken Jim, maar verdedig je met handen en voeten. Wees vooral sluw!”

„Ja, mijnheer!” zei de man, vol zelfvertrouwen knikkend.

„Aan de geleerde mannen daarginds moet je je als mijn plaatsvervanger voorstellen!

Ik zelf zal een tweede expeditie uitrusten, om de manschappen, die daar in Thibet vastzitten, vrij te krijgen en ik haal je in Kopenhagen af.”

„Zeer goed!” riep Jim en greep naar zijn pet.

De twee duizend pond sterling hadden hem gewillig gemaakt.

„Halt!” riep Raffles. „Zóó kun je natuurlijk niet vertrekken! Je moet er net zoo uit zien als ik. Ga mee!”

Raffles opende op goed geluk eenige deuren, totdat hij de kleedkamer van den beurskoning gevonden had. Hij zocht voor Jim een costuum uit, benevens schoon linnengoed en beval:

„Vlug, trek deze kleeren aan!”

Jim volgde dit bevel op. Hij zag er goed uit, want hij had een slanke gestalte.

„Ga nu op dien stoel zitten dan zal ik je eens schitterend vermommen, net alsof je niet Jim maar Sir Edwin Parkhurst in eigen persoon bent.”

Het toeval wilde, dat Raffles, die altijd

eenige ingredienten ter vermommen bij zich had, daaronder ook een stukje vleeschkleurig caoutchouc vond, dat met donker haar was geïmplanteerd, het zelfde als wat hij op dat oogenblik om zijn kin droeg. In een oogwenk had hij dat om den kin van den jongen man getrokken, die daardoor alleen reeds direct op Sir Edwin Parkhurst begon te gelijken. Hij knapte zijn gelaat vervolgens nog wat op en werkte het met zijn kleurwatertjes bij, zoodat na verloop van een paar minuten er twee mannen in het vertrek stonden, die als twee druppelen water op elkaar geleken.

Als de bedienden dat gezien hadden, zouden zij gedacht hebben, dat hun meester zich had weten te verdubbelen, terwijl in waarheid geen van beiden hun meester was. Deze zat intusschen op Scotland Yard in het cachot.

Toen Jim eindelijk gereed was, haalde Raffles zijn monocle te voorschijn en gaf dit instrument aan Jim.

„Dat moet je voor het rechteroog doen,” zei Raffles.

Jim probeerde dit aanvankelijk te vergeefs, maar eindelijk gelukte het hem toch, het glas vast te houden.

Raffles stak hem nu zijn hand toe en wenschte hem goede reis.

Jim vertrok. Hij was niet weinig verwonderd, toen hij zag, dat alle bedienden voor hem bogen. De portier kwam naar hem toe en vroeg of hij met het rijtuig of de auto voor zou komen.

„Ezels!” dacht Jim, zei niets en ging verder.

Twee bedienden kregen er inmiddels ruzie over of het wel Sir Edwin Parkhurst geweest was, die daar wegging. De portier kwam er bij en zei met overtuiging:

„Twijfelen jullie daar nog aan? Ik heb hem absoluut herkend en buitendien, hij zei geen stom woord toen ik hem beleefd vroeg of hij de auto of het rijtuig wilde hebben. Een tweede saggerijn zooals hij is, bestaat er in heel Londen niet.”

Intusschen onderging Raffles in het bureau een geheele gedaanteverandering. Zijn eigen garderobe hing hij in een kast en trok de kleeren aan, die Jim had uitgetrokken.

Toen hij daarmee gereed was en ten slotte ook nog de vuile wollen das om zijn hals gewikkeld had, ging hij voor den spiegel staan en schilderde kleine stoppels op zijn gelaat, zooals Jim die aanvankelijk gehad had. Dit gaf hem ten slotte hetzelfde verwaarloosde uiterlijk van den bergbeklimmer, zoodat iedereen zou gedacht hebben, dat Jim het huis niet verlaten had.

Daarna ging hij zitten en wachtte.

Na verloop van een half uur hoorde men een geweldig lawaai in het huis. Er werden deuren open en dicht geslagen en men kon duidelijk de stem van den goudkoning boven alles uit hooren.

Het tumult kwam naderbij.

„Je bent allen gek!” hoorde Raffles den beursspeculant schreeuwen. „Jullie bent de grootste ezels van de geheele wereld! Hebben jullie me niet dikwijls genoeg gezien om me te kennen? Maar natuurlijk! Wanneer de politie niet het voorbeeld geeft, dan kan men niet verwachten, dat menschen zooals jullie verstandiger zullen zijn!”

Thans hoorde men ook de stemmen van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, en diens secretaris, inspecteur Marholm, die den goudkoning hadden vergezeld.

In Scotland Yard was de gekke geschiedenis ten slotte opgehelderd, ofschoon dit nog al wat voeten in de aarde had gehad. Nadat de goudkoning eenigszins tot bezinning was gekomen, verzocht hij om dadelijk voor den officier van justitie gebracht te mogen worden, met wien hij bevriend was.

Marholm voldeed aan dit verzoek en zond een agent met de boodschap weg. Intusschen vroeg hij aan Baxter:

„Hebt gij hem, inspecteur?” vroeg Marholm.

„Dat zie je toch wel!” luidde het antwoord.

De vloer kwam naderbij en keek Parkhurst, die heen en weer liep, aan.

„Is dat Raffles, inspecteur? U hebt mijn stoutste verwachtingen overtroffen!”

Parkhurst liep naar Marholm, in wien hij zijn reddende engel zag en omhelsde hem half.

„Uw inspecteur is krankzinnig geworden, totaal krankzinnig!” fluisterde hij den politie-secretaris toe.

„Speel maar geen comedie!” riep Baxter; „Marholm, haal een spons en spiritus, wij zullen Raffles de verf van zijn gezicht afwassen!”

„Dadelijk, inspecteur!” zei Marholm gediensstig.

De vloer ging heen en kwam dadelijk met het verlangde terug. Hij bereidde zich al op een onbetaalbare grap voor.

Toen de goudkoning zag, dat hij met spiritus zou gewassen worden, geraakte hij in een toestand van razernij. Maar toen Baxter belde, kwamen vier sterke agenten en hielden hem vast. En nu begon de inspecteur met de in-

spiritus gedrenkte spons het gelaat van den vermeenden Raffles te bewerken.

De goudkoning schreeuwde voortdurend om hulp.

„Ik ben in een krankzinnigengesticht! Ga weg met die spiritus! Ik ben voorzitter van de vereeniging tegen alcohol!”

Eindelijk zag Baxter in, dat in weerwil van spons en spiritus, het gelaat van den gewaanden Raffles niet veranderde en begreep, dat hij zich vergist had.

Hij stond nu wanhopend voor dezen.

Het was intusschen dag geworden en daar de officier van Justitie een matineus man en reeds druk aan den arbeid was, toen het verzoek om op Scotland Yard te komen, kwam, stapte hij dadelijk in een auto en arriveerde daar juist, toen Baxter de laatste bewerkingen met spons en spiritus op het gelaat van Sir Edwin Parkhurst volvoerde.

„Zeg eens, wat doet ge daar toch, inspecteur?” vroeg hij.

„Ik heb Raffles afgewassen, mijnheer de officier!” gaf Baxter bedremmeld ten antwoord.

„Hij wast mij met spiritus!” schreeuwde de goudkoning en wierp zich bijna in de armen van den officier:

„Bob, mijn vriend, herkent ge mij?” vroeg hij.

De officier keek den goudkoning in het gelaat en riep:

„Parkhurst, ongelukkige, hoe komt jij hier?”

„Door een genialen inval van dezen stomkop van een hoofd-inspecteur, die verdient om in een diergaarde geplaatst te worden!” schreeuwde de goudkoning, terwijl hij bijna schrede van woede.

De geschiedenis werd nu spoedig opgehelderd. Men zag in Scotland Yard nu niets anders dan booze gezichten.

De eenige persoon, die op dit oogenblik lachte, was de vloer. Deze stond buiten in de gang en kronkelde zich als een slang van plezier.

Toen kwam Baxter met een hoofd zoo rood als een kreeft naar buiten, gevolgd door den goudkoning, terwijl hij een plechtigen eed zwoer, dat hij Raffles dood of levend zou achterhalen.

„Inspecteur?” riep de vloer, „wil u niet liever met mij te zamen geblameerd worden? Laat me met u meegaan! Gedeelde smart is halve smart”.

„Kom maar mee”, riep Baxter.

En zoo gebeurde het, dat de goudkoning, hoofd-inspecteur Baxter en inspecteur Mar-

holm, nadat zij in het restaurant de Wijndruif vernomen hadden, dat Raffles ook nog de brutaliteit had gehad om met de equipage van den goudkoning weg te rijden, in diens paleis verschenen.

Toen zij nu het studeervertrek naderden, hoorde Raffles, dat de kamerdienaar uitriep:

„Wij konden het toch onmogelijk weten, Sir, dat de man, die zooveel op u geleek en die hier zoo brutaal optrad, een ander was dan u zelf”.

„En je zegt, dat hij reeds vertrokken is?” vroeg Baxter.

„Ja, reeds een half uur geleden!” luidde het antwoord.

„Ik had er op durven zweren, dat gij het waart, wanneer ik u nu niet persoonlijk voor mij zag staan”, zei de portier.

„Je bent een ezel!” gaf de goudkoning ten antwoord.

„Dat heeft hij ook gezegd, en daarom dacht ik juist, dat u het waart”, antwoordde de portier.

„Maar de andere zit er nog”, beweerde de kamerdienaar nu.

„Welke ander?”

„De man, die zijn naam niet wou noemen, maar zich er ook niet wou laten uitsmijten”, zei de lakei.

„Dan is hij het”, riep Baxter.

De deur ging open en de goudkoning, de hoofd-inspecteur en Marholm stonden op den drempel.

Raffles, in zijn kleeding van Jim, verroerde zich niet.

„Ook goeie morrege”, zei hij gemoedelijk tot den goudkoning.

Baxter ging naar hem toe, legde hem de hand op den schouder en zei:

„Je bent Raffles!”

„Wat zeg je daar?” riep de pseudo-Jim uit, terwijl hij zijn vuisten balde, „Raffles! Ik Raffles? Wat denk je wel? Je moogt alles tegen me zeggen, daar geef ik geen steek om, maar voor Raffles laat ik me niet uitschelden, beslist niet!”

En meteen bracht hij zijn rechterarm een meter achteruit en toen eensklaps anderhalven meter vooruit, zoodat zijn vuist tegen de wang van den hoofd-inspecteur aankwam en wel met zóó'n vaart, dat deze zeker op den grond getuimeld zou zijn, als Sir Edwin Parkhurst, die nog steeds in rok en cilinder gekleed was en inspecteur Marholm, die een glimlach niet kon onderdrukken, hem niet opgevangen hadden.

„Oude kameel,” riep Raffles uit, „ik ben

Jim, dat kan een kind toch wel zien! Wanneer je het nog eens waagt om den zoon van mijn moeder met een ander te verwisselen, dan zal er wat gebeuren!”

Baxter wilde in woede den man opnieuw beetpakken, maar de goudkoning hield hem terug.

Hij ging daarop naar den vermeenden Jim en reikte hem de hand. Hij wendde zich nu tot Baxter en zei:

„Dat is inderdaad Jim, een mijner mannen van de Mount Everest expeditie, hij heeft mij zeker belangrijke mededeelingen te doen”.

„Dat heb ik”, zei Raffles, alias Jim.

„Maar begin nu met mij eerst de 2000 pond sterling te geven sir, die u mij beloofd hebt.”

Het feit, dat de man alles wist, wat ongeveer een jaar geleden tusschen den goudkoning en de expeditie-leden besproken was, deed sir Edwin Parkhurst niet vermoeden, dat de man, die voor hem stond, niet de echte Jim was.

„Ga maar in het zijvertrek, Jim”, zei hij tot hem, „dan kunnen wij alles bespreken!”

Raffles maakte een linksche buiging, ging naar de deur, waarbij hij Baxter opzettelijk op den voet trapte en verdween.

De hoofd-inspecteur stond sprakeloos. Geen oogenblik kwam de gedachte meer bij hem op, dat deze man Raffles kon zijn.

Slechts een van de drie knipte met de oogen en keek naar de deur, die zich juist achter Jim gesloten had.

Dat was de vloer. Maar hij zei niets.

„Zegt mij dan toch in godsnaam, waar Raffles is!” riep Baxter.

„U hebt toch gehoord, dat hij vertrokken is met mijn rok aan!” riep de goudkoning. „Weet u ook, dat hij 5000 pond heeft meegenomen?”

„5000 pond?” stamelde Baxter en wendde zich in zijn wanhoop tot Marholm.

„Hoor eens, Marholm,” zei hij, „ik wil je de gelegenheid openstellen, om voor Scotland Yard eer te behalen. Ga dadelijk op weg en zoek den man, die, gekleed in den rok van Sir Edwin, er van door is. Zend dadelijk bericht naar alle stations en neem zooveel agenten mee, als je denkt noodig te hebben.”

De vloer maakte een buiging en vertrok. Toen hij buiten gekomen was fluisterde hij:

„God dank, dat ik er uit ben! Dat geeft weer een nieuwe blamage. Ik moet nu een man met een rok aan zoeken. Het is te hopen, dat hij dat kleedingstuk niet uittrekt!”

Daar Marholm wel begreep, dat hij even goed een naald in een hooiberg kon zoeken, deed hij niet de minste moeite om den man op

zulke vage aanduidingen te vinden, maar ging naar huis, waar hij eerst eens lekker uitsliep. Daarna trok hij een duffelsche jas aan, zocht zijn hengelroeden bij elkaar en verliet per trein de hoofdstad om buiten bij Henley wat vischjes te gaan verschalken.

Toen Marholm vertrokken was, bleef Baxter nog bij den beursspeculant hangen. Hij was nog steeds opgewonden over de vlucht van Raffles en scheen vergeten weg te gaan.

„En ik bezweer u, dat Raffles Londen niet zal verlaten!” verzekerde Baxter aan den goudkoning, die vergeefsche pogingen aanwendde, om van den inspecteur bevrijd te worden. Hij wilde Jim alleen spreken.

„Doe wat gij wilt”, zei hij, „zie maar, hem eindelijk te vangen en mij niet meer met hem te verwisselen. Want anders, en daarop geef ik u mijn woord van eer, zal ik er voor zorgen, dat gij ontslagen wordt.”

De goudkoning was, terwijl hij dit zei, naar zijn schrijfbureau gegaan en liep eensklaps verschrikt achteruit; hij had een volbeschreven vel papier ontdekt, waarop hij het volgende las:

„*Sir Edwin Parkhurst!*”

Nu ik er volkomen van overtuigd ben, dat gij niet slechts een man zijt, wiens eer als koopman zeer twijfelachtig is, maar ook de grootste huichelaar van Londen, wil ik mij ter wille van het welzijn van al de ongelukkigen, die gij van hun vermogen en eer beroofd hebt, nog iets langer met u bezighouden en kondig u mijn bezoek aan, dat op een der eerstvolgende dagen zal plaats hebben. Met de u toekomende achting

JOHN RAFFLES”.

Baxter was achter den goudkoning gaan staan en had den brief ook gelezen.

„Heb ik het niet gezegd”, riep hij, „Raffles komt terug en als hij het zegt, dan houdt hij ook woord.”

Sir Edwin Parkhurst keek hem doodsbleek aan.

„Wat kunnen wij doen?” vroeg hij.

„Laat dat maar gerust aan mij over”, antwoordde de hoofd-inspecteur. „Ik zelf zal uw huis bewaken. Ik laat alle uitgangen door geheime detectiven afzetten en zal zelf mijn

veldbed opstellen in een vertrek midden in het huis, zoodat ik overal spoedig te hulp kan snellen.”

De beursman vond dat inderdaad een goed idee en wees den hoofd-inspecteur een plaats in zijn sousterrain aan, vanwaar men naar de geheime schatkamer kon komen. Hier bewaarde Sir Edwin Parkhurst, zooals men in beurskringen zeer goed wist, het ongemunte goud dat het voornaamste gedeelte uitmaakte van zijn vermogen.

Terwijl Baxter vertrok om voorbereidselen te maken, ging Parkhurst in het zijvertrek en was nu alleen met den vermeenden Jim.

„Een mooie geschiedenis”, begon Raffles, die natuurlijk met zijn oor voor het sleutelgat alles gehoord had wat Baxter en de beursspeculant samen hadden besproken, „ik heb mij daar een half uur met een kerel onderhouden, die precies op u gelijkt en nu hoor ik uit dit gansche spektakel, dat ge het in het geheel niet waart.”

„Laat ons een verstandig woordje met elkander spreken, Jim,” zei Parkhurst, die daarop niet wilde ingaan.

„Weet u wel, Sir,” ging Raffles voort, „dat ik u een mededeeling heb te doen, die de geheele wereld in opschudding zal brengen, en die u tot den rijksten man der wereld maakt? Een bericht, waarvoor u een luchtsprong zult doen en mij, den eenvoudigen Jim, om den hals zult vallen?”

De goudkoning keek hem met groote oogen aan, en stamelde:

„Je hebt toch niet, kerel. . . . je hebt toch niet. . . .”

Jim stak trotsch zijn duimen in de armsgaten van zijn hemd.

„Ja, wij hebben den top bereikt,” zei hij.

„Julie hebben den top bereikt? Jullie van mijn expeditie den top — en hebt daarginds in mijn naam de Engelsche vlag geheschen?

En de berg behoort aan mij?”

„Ja!” knikte Raffles.

„En daar zit je zoo flegmatisch bij? Kerel, Jim, dat is toch de opzienbarende tijding sedert 100 jaar! Ik ben een beroemd man!”

„Meer, veel meer! U wordt honderd maal rijker dan u reeds bent!” ging Raffles voort.

„Wat zeg je? Vertel me toch, kerel!” riep Parkhurst opgewonden uit.

Raffles hield veelbeteekenend zijn open hand vooruitgestoken.

Sir Edwin Parkhurst begreep deze beweging, snelde heen, opende een kast en haalde in banknoten 3000 pond voor den matroos daaruit.

Raffles stak het geld bij zich en fluisterde daarbij in zich zelf:

„5000 pond heb ik mij reeds toegeëigend, 3000 verdiend, dat zijn 8000! Dat wordt een goed zaakje!”

Nadat hij het geld opgeborggen had, begon hij:

„In de eerste plaats, sir, zit de expeditie op een plateau in Thibet vast en verhongeren al de manschappen”.

„Dat is mij onverschillig,” zei Parkhurst, „voor mijn part gaan zij allen het hoekje om. Moet ik misschien heengaan en de kerels hier halen?”

„Nu, ik had wel gedacht, dat u zich aan uw dappere lieden iets gelegen liet liggen. U wilt hen dus laten verhongeren?”

„Gaat dat jou wat aan?” snauwde Parkhurst.

„Ik denk, Sir, dat u er nog wel eens over zult nadenken. Om kort te gaan: de top van de Mount Everest is een enkele klomp goud!”

Sir Parkhurst viel in een stoel neer.

„Dat is zwendel!” riep hij uit.

Raffles werd driftig. „Neem me niet kwalijk! Sir Edwin,” zei hij, „het is in uw kringen misschien gewoonte om elkander voor te liegen, maar dat doe ik niet, ik herhaal het, dat wij op den top van den berg zóoveel goud gezien hebben, dat het voldoende is om er de geheele wereld voor te koopen.”

„Maar dat is ongehoord!... Waarom ben je er niet gebleven?” vroeg Parkhurst.

„Denkt u misschien, dat wij ons met goud konden voeden?” was de wedervraag van Raffles.

„Maar... wie bewijst mij, dat je mij niet... voorliegt?” vroeg Parkhurst weer.

Raffles scheen die vraag verwacht te hebben, want hij maakte een geruststellend gebaar en zei:

„Ik heb een staaf goud meegebracht. Echt, zuiver goud, zeg ik u, dat men nauwelijks kan meeslepen”.

„Laat zien!” riep sir Edwin Parkhurst haastig.

„Ik ben niet zoo dom om op klaarlichten dag in Londen met staven goud rond te loopen,” zei Raffles.

„Waar is het dan?” vroeg de rijkaard.

„Bij mij in huis. Morgen of overmorgen kom ik u het goud brengen. Ik kan u verzekeren, dat ik, als ik niet zoo eerlijk was, reeds lang beroemd zou zijn! Maar het doet mij leed voor mijn kameraden. De geheele expeditie heeft zakken vol goud en op den top ligt het maar voor het oprapen.”

De goudkoning was een en al zenuwachtigheid. Hij dacht niet verder na. Het woord goud was reeds voldoende om zijn gedachten-gang te storen. Er gingen hem buitengewoon groote getallen door het hoofd.

Hij beloofde Jim de halve wereld en verzocht hem zoo spoedig mogelijk met de staaf goud te komen, om hem het bewijs te leveren, dat de schoone droom inderdaad werkelijkheid was.

„En als ik het goud nu laat zien, wat zal er dan gebeuren?” vroeg Raffles.

„Daarover zullen wij later spreken!” zei Parkhurst, bij deze woorden op en neer loepend.

Raffles nam zijn pet, liet zich nog een hand vol sigaren geven en beloofde den volgenden dag met de staaf goud te zullen komen.

„Wees er vooral voorzichtig mee,” riep Parkhurst hem na.

Nauwelijks was Raffles buiten het paleis gekomen, of hij begon te lachen. Toen hij in den hoek van het park was gekomen, zag hij een dozijn geheime detectives marcheeren, die alle uitgangen gingen bezetten. Twee sleepten een veldbed voor Baxter mede, die deftig achter den stoet volgde.

„Dat komt straks aan de beurt,” mompelde Raffles.

De bekende DUBEO Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met eene
productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoe Raffles het goud van de Mount-Everest haalt.

Baxter had zich in de kleine ruimte van het sousterrain huiselijk geïnstalleerd. Het was een vrij goed vertrek, dat door een klein getralied venster de noodige lucht ontving.

Sedert zestien uren had Baxter dit vertrek niet verlaten.

Alle andere toegangen tot het slot waren door detectives afgezet, maar zoodanig dat geen der agenten te zien was. Elk dezer manschappen had een afzonderlijke kleeding gekozen. Dit plan was van Baxter uitgegaan.

De een zag er uit als een kamerdienaar, de andere als een kok, de derde als een tuinman. Al de mannelijke bedienden van het slot waren voorloopig ontslagen en door geheime agenten vervangen. Alleen de vrouwelijke dienstboden, de werkmeisjes enzoovoorts, waren gebleven.

Maar Baxter vergat, dat de list, die hij verzonden had, ook een keerzijde had.

Niemand lette namelijk op een tuinmansjongen, die des namiddags geheel onverwachts in den tuin verscheen en die, zonder zich om de lieden, die hem gadesloegen, te bekommeren, het gras begon te snijden.

Sir Edwin Parkhurst had te veel met zich zelf te doen om daar op te letten. Maar indien hij er ook acht op geslagen had, dan nog zou hij den tuinier, dien hij niet besteld had, voor een detective gehouden hebben.

De agenten wisten intusschen niet, of de tuinier besteld was en daar de detectives elkander niet persoonlijk kenden, dachten zij, dat hij een der hunnen was.

De duisternis begon te vallen en de tuinier werkte nog steeds door, zonder dat iemand verder acht op hem sloeg.

Het was donker geworden, de maan was achter de wolken verscholen. De tuinmansjongen had reeds lang het werk gestaakt en niemand wist waar hij gebleven was. Niemand had gezien, dat hij zich ongemerkt verscholen had achter een paar dichte boschjes struikgewas, die tegen een der muren van het huis aan groeiden. Het was juist dat gedeelte van het groote huis, waaronder zich het sousterrain bevond, waarin het vertrek was gelegen, waar

zich de pantserstalen brandkast bevond in de nabijheid waarvan hoofd-inspecteur Baxter zijn veldbed had opgeslagen.

Toen alle detectives, die zoo lang het licht was, in den tuin gezworven hadden, in huis waren gegaan, begon de tuinman met een vijl de tralies door te zagen, die zich voor het eenige venster van het onderaardsche vertrek bevonden.

Men had het geluid zeker kunnen hooren, als het niet overstemd was geworden door een veel sterker. Dit zwaardere geluid veroorzaakte de hoofd-inspecteur van politie, die zóo luid snorkte, alsof er planken doorgezaagd werden.

Eindelijk was de tuinier, die, zooals de lezers reeds lang hebben begrepen, natuurlijk niemand anders was dan Raffles — thans met zijn werk gereed.

Hij nam de uitgezaagde tralies weg en wrong zich nu door de opening. Eén sprong — en hij was beneden en stond vlak voor Baxter, die, met een geladen revolver naast zich, den slaap des rechtvaardigen sliep.

Waarom zou hij ook waakzaam zijn? Alles was immers door detectives afgezet en hij wachtte slechts op het afgesproken teeken, om naar boven te gaan en den lang gezochte te arresteren.

Raffles had een kleine elektrische zaklantaarn bij zich, waarmede hij de omgeving opnam. In zijn rechterhand droeg hij in een grooten wollen doek een rond voorwerp, dat men voor het een of ander werktuig kon houden. Hij nam stilletjes een doekje uit zijn zak, goot daar een vloeistof op en legde dat onder den neus van Baxter.

Deze haalde diep adem, en hield toen op met snurken. Raffles draaide den inspecteur eerst naar links, dan naar rechts — hij ontwaakte niet.

„Dit zal wel voor een half uur voldoende zijn,” dacht de groote onbekende.

Daarna tilde hij Baxter uit het bed, spreidde een deken op den grond uit en legde hem daarop.

Met een touw bond hij hem de armen vast.

Raffles kon niet nalaten even te glimlachen, toen hij den armen hoofd-inspecteur daar zoo hulpeloos zag liggen. Daar lag nu de man, gebonden aan armen en beenen, dus in een toestand, zooals deze zoo graag Raffles voor zich zou hebben gezien, terwijl het nu juist de omgekeerde wereld was.

Maar Raffles bleef niet lang zoo werkeloos staan. Hij begon nu de wollen doek, die hij zoo lang op den grond had gelegd, los te wikkelen.

Wanneer bij deze handeling menschen tegenwoordig waren geweest, zouden zij ongetwijfeld een kreet van schrik en verwondering hebben geslaakt. De wollen doek bevatte niets meer of minder dan een wassen hoofd, een hoofd zóó kunstig van was gemaakt en daarbij de gelijkenis van het gelaat van Raffles gegeven, dat men zou zweren hem zelf voor zich te zien.

Raffles sloeg nu de dekens op, waaronder Baxter zoo juist nog had liggen snurken, legde den wassen kop op de kussens en plooidde de dekens er zóó om heen, dat een ieder ongewijde zou gezworen hebben, dat daar een mensch van vleesch en bloed lag te slapen.

Raffles kon niet nalaten nog eens te glimlachen toen hij het effect van zijn arbeid bekeek. Hij knikte tevreden met het hoofd en verdween in de aangrenzende gang; een paar minuten daarna hoorde men een zacht klinkend geluid — Raffles had met een valschen sleutel het slot, dat naar de geheime schatkamer voerde, geopend.

Hij kwam nu in een tweede gang. Hier stiet hij op een massieve, stalen deur; dat had hij blijkbaar verwacht, want hij was er op gewa- pend.

Hij haalde nu een lange snoer electrisch kabeldraad uit zijn zak en verbond daaraan een eigenaardig toestelletje, dat op een zeer dik mes geleek. In het handvat en ook aan het lemmet waren echter verschillende hitte-elementen bevestigd, die door middel van een electrischen stroom verhit konden worden tot zulk een hooge warmtegraad, dat onder den invloed van die hitte zelfs het dikste, hardste en taaiste pantserstaal als boter wegsmolt.

Het duurde eenigen tijd voor Raffles in een hooger gelegen vertrek een electrisch stopcontact had gevonden, maar toen hij den draad met stekker eenmaal bevestigd had, verliep het werk zeer vlot van stapel.

Zonder het minste geruisch te maken sneed de meester-dief met zijn instrument een gat in de stalen deur zoo groot, dat zijn hand er door kon en toen het metaal geheel afgekoeld was,

deed hij dit en morrelde nu net zoo lang aan het inwendige slot, tot na een vijftal minuten de schoten terugsprongen en de groote, stalen deur openzwaaide.

Een ieder ander zou zeker een kreet van verwondering hebben geslaakt op het gezicht van de ontzaggelijke rijkdommen, die hier opgestapeld lagen. Raffles bevond zich nu in de schatkamer, waar klompen goud, ter waarde van eenige millioenen, bewaard werden.

Uit deze geheime schatkamer voerde een ijzeren trap onmiddellijk naar het vertrek van sir Edwin Parkhurst. De geniale lord keek niet weinig verbaasd, toen hij deze trap zag. Hij was juist bezig, zijn rooden doek om eenige der grootste staven goud te wikkelen, toen hij een geweldig lawaai hoorde.

Baxter was eerder ontwaakt, dan Raffles gedacht had.

De hoofd-inspecteur probeerde op te staan, maar bemerkte toen, dat hij vastgebonden was. Hij wilde juist om hulp schreeuwen, toen zijn blik het hoofd van lord Lister ontwaarde, die, naar het scheen, in een diepen slaap verzonken, op zijn bed lag.

Baxter was het eerste oogenblik te verbaasd, dan dat hij iets kon doen, of zelfs maar kalm nadenken. Hij staarde met open mond naar het hoofd van zijn eeuwigen tegenstander, die daar zoo rustig, met gesloten oogleden, in dat veldbed lag te slapen, alsof hij bij hem thuis was.

Eindelijk scheen het zonderlinge en belachelijke van den toestand goed tot den hoofd-inspecteur door te dringen. Zijn doodsvijand kalm en lekker onder de dekens en hij, de hoofd-inspecteur van politie, de bekende chef van Scotland Yard, op den grond er naast, met gebonden armen en beenen en niet weinig stijf in zijn ledematen van het liggen op den harden grond.

De inspecteur werd woedend. Dat liep toch de spuigaten uit.

Doch Baxter riep niet om hulp. Hij overlegde: „Wanneer ik roep, dan ontwaakt Raffles, die ingeslapen is, en ontvlucht. Daar ik vastgebonden ben, kan ik hem niet achtervolgen.

Het verstandigste is, dat ik wacht, totdat hij het aanbreken van den dag een van mijn agenten komt, om mij het ontbijt te brengen. Dan hebben wij Raffles in onze macht en binden hem.”

Zoo won Raffles tijd om op zijn gemak tot de schatkamer door te dringen en de klompen goud te stelen. Hij was juist van plan den terugtocht te aanvaarden, toen hij, zooals ge-

zegd, een verschrikkelijk spektakel vernam en spoedig besloot, de trap op te klimmen, die naar boven leidde.

Niets kwaads vermoedend, was een der detectives het keldervertrek binnen gegaan, toen hij Baxter vastgebonden op den grond zag liggen. Met een luiden kreet wilde hij naar hem toesnellen, doch de inspecteur fluisterde nog bijtijds: „Sst, sst! zachtjes aan kerel, hij slaapt!”

Nu zag ook de detective het hoofd op de kussens liggen en liep op zijn teenen, om zachtjes de touwen van Baxter door te snijden. De arme hoofd-inspecteur van politie had niet minder dan twee uren in dezen toestand doorgebracht, uit angst, dat Raffles kon ontwaken. Hij bewoog eerst eenige keeren zijn leden, kroop op de knieën om zijn revolver te krijgen en zei daarna tot den detective: „Jij pakt hem aan den linkerkant, ik aan den rechter. Geef acht, ik beveel! Een, twee, drie!”

„Vooruit!”

De detective wierp zich aan den linkerkant, Baxter rechts op den vermeenden Raffles. Met hun vuisten paktten zij het wassen hoofd bij de keel, doch wat zij vasthielden, was alleen de deken, die zij omhoog trokken. Door dezen woesten aanval kwam er beweging in het wassen hoofd, het rolde van het kussen, viel op den grond en brak in stukken. Baxter en de detective vielen ieder aan een kant achteruit en keken elkander wezenloos aan. —

„Dat was Raffles niet, inspecteur”, zei de detective op half luiden toon, terwijl hij naar de stukken was keek, waaruit het nagemaakte hoofd bestaan had.

„Dat behoef je mij niet te zeggen”, brulde Baxter woedend en vloog weg.

„Hij is natuurlijk naar de schatkamer gegaan. Volg mij!” Om de andere detectives te waarschuwen, schoot hij tweemaal zijn revolver af en snelde langs denzelfden weg, dien Raffles genomen had.

Toen hij de gesloten deur bemerkte — Raffles had haar uit voorzorg achter zich gesloten — ging hij weer terug.

„Hij is ongetwijfeld naar het bewoonde gedeelte van het huis van sir Edwin Parkhurst gegaan, hij blameert mij opnieuw! Snel! Niemand mag de deur uit!” beval Baxter.

De hoofd-inspecteur ging, gevolgd door den agent, naar den tegenoverliggenden kant. Van hier uit kwam men namelijk door een kleine deur, die openstond, in de vestibule. Baxter was ervan overtuigd, dat Raffles dezen weg gekozen had.

En nu werd in het huis alles levendig; de

goudkoning werd uit zijn slaap gewekt en sprong bevend van angst uit zijn bed. Hij drukte op den knop der electricische bel.

Raffles was intusschen langs de ijzeren trap gevluht. Plotseling werd hij, naar het scheen, door een muur in zijn vlucht verhinderd. Maar hij begreep, dat er ergens een uitgang moest zijn, en nadat hij met zijn electricische lantaarn korten tijd gezocht had, vond hij inderdaad een zwarten knop. Hij drukte daarop — er ging een deur open en bij het schijnsel van zijn lantaarn zag hij, dat hij in het vertrek van den beurskoning was, waar hij onlangs geweest was.

De geheime deur achter hem sloot zich weer vanzelf en er was geen spoor meer van te ontdekken. Raffles opende vlug een andere deur om in de gang te komen.

Met vlugge schreden liep hij de gang door en kwam nu in een klein vertrek. Daar viel zijn blik plotseling op het wit marmeren verdeelbord voor de electricische leiding. Van dit punt uit kon men alle lampen in het geheele groote huis van den beurskoning controleren.

En nu kwam Raffles op een aardige gedachte. Een leutig glimlachje deed zijn lippen krullen en het volgende oogenblik had hij alle smeltstoppen losgedraaid en ook de reserve stoppen in zijn zak gestoken.

Het geheele huis was nu in duisternis gehuld en daar nergens gas was aangelegd of kaarsen voorhanden waren kon men ook geen licht maken.

Toen nu sir Edwin Parkhurst het electricische licht wilde ontsteken, gelukte hem dit niet. Hij probeerde het nog eenige malen, maar alles bleef donker.

Intusschen hoorde men Baxter onophoudelijk schreeuwen: „Licht, licht!”

De detectives liepen heen en weer en beproefden eveneens het electricische licht aan te steken. Maar hoe zij ook aan alle schakelaars draaiden, er kwam geen licht. De verwarring, die nu ontstond, was onbeschrijflijk. De een hield den ander voor Raffles. Een agent liep de trap af, om Baxter ter hulp te snellen. Dadelijk begonnen anderen te roepen: „Houdt hem, het is Raffles!”

Zij vielen op hem aan en probeerden hem te overweldigen. In de duisternis stielen hun hoofden tegen elkander en op de trap worstelden een hoop menschen, toen Baxter kwam.

In weerwil van de duisternis klom hij de trap op en struikelde over de lieden, die daar saamgeschoold waren.

„Houdt hem!” schreeuwde hij. „Ik zal licht maken!”

Gelijksoortige tooneelen hadden overal in het paleis plaats.

Men schoot zelfs met de revolvers in de lucht.

Baxter bereikte eindelijk het slaapvertrek van den goudkoning.

Daar alle bedienden door agenten vervangen waren en niemand met het inwendige van het gebouw precies bekend was, werd de verwarring dubbel groot.

Sir Parkhurst, die daaraan niet dacht, belde als een razende om een kamerdienaar. De schelle klank van de electricische bel verhoogde de algemeene verwarring.

„Sir Edwin Parkhurst, waar bent u toch?“ schreeuwde Baxter.

„Hier!“ riep Raffles, die op dit oogenblik geen drie schreden van Baxter verwijderd was, en eens een grap wilde beleven.

Hij ging tegen den muur staan.

„Maak toch licht!“ riep Baxter en snelde in de richting, waar Raffles stond.

Deze stak zijn been vooruit, waardoor Baxter struikelde en op den grond viel.

Op dit oogenblik opende de beurskoning de deur van zijn slaapvertrek.

Met veel moeite had hij lucifers en een kaars gevonden en snelde nu met dit licht de gang in.

„Daar is hij, daar is hij!“ riep Baxter en viel op den goudkoning aan.

Deze, die in angst en schrik verkeerde, trachtte te ontvluchten, maar Baxter greep hem bij zijn pyama en hield hem vast.

Intusschen was Raffles kalm verder gegaan en geraakte steeds verder verwijderd van den vleugel van het gebouw, waar gevochten werd, om ten slotte het vertrek waar het dienstpersoneel zich gewoonlijk ophield, te bereiken.

Reeds kon men de morgenschemering door de jalouzieën, die voor de vensters hingen, zien, zoodat het Raffles bijna onmogelijk werd, zijn vlucht voort te zetten.

Terwijl Baxter nog met sir Edwin Parkhurst in het duister worstelde en daarbij het eenige kleedingstuk, dat deze aan zijn lichaam had, aan flarden scheurde, zag Raffles eenige dwijlen en schorten liggen.

Er stond een emmer met water en schuurgereedschap in de nabijheid. De dienstmeisjes konden ieder oogenblik komen om de vertrekken in orde te brengen.

„Dit is een prachtige gelegenheid,“ dacht Raffles en begon nu met koortsachtige haast zich te verkleeden.

Hij begon er allereerst mee, om de stoppels, die hij op zijn gelaat had geteekend, af te wis-

schen. Hij deed een rood geruiten doek om het hoofd, zoodat er slechts een klein gedeelte van zijn gelaat zichtbaar was.

Hij trok een blouze aan, deed een shawl om, trok een wollen rok aan, stroopte zijn broek omhoog, pakte den emmer op, wierp de klompen goud er in, spreidde er een dweil overheen en liep kalm de gang door.

Intusschen waren eenige detectives op het idee gekomen om de jalouzieën stuk te slaan, waardoor het morgenlicht in de vertrekken kon doordringen.

Zoowat alle agenten waren gewond, de een bloedde uit het hoofd, de ander hield zijn hand aan een zeker lichaamsdeel dat bont en blauw geslagen was, weer een ander miste een paar tanden.

Op het geroep van Baxter kwamen allen naar boven en sloegen ook hier de jalouzieën stuk.

Het morgenlicht bescheen nu den vreeselijk toegetakelden beurskoning, die Baxter echter ook niet gespaard had. De goudkoning had geen stuk kleeren meer aan het lichaam. Baxter hield de laatste overblijfselen van het nachtgewaad van sir Edwin Parkhurst krampachtig in de handen. Deze had Baxter daarvoor een paar vuistslagen op den neus toegevend, zoodat dit lichaamsdeel geheel blauw was, terwijl er een stroom bloed uit vloeide.

Baxter op zijn beurt had den beurskoning twee tanden uit den mond geslagen. Thans kwamen alle agenten in het vertrek en nu kwam de vergissing aan het licht.

De goudkoning richtte zich moeilijk en kermende op en wat er nu gebeurde, was iets wat de beampten van Scotland Yard nog nooit meegemaakt hadden.

Want op dit oogenblik kwam een agent binnen en riep:

„Sir Edwin Parkhurst, trek toch kleeren aan, het vrouwelijke dienstpersoneel komt binnen!“

„Help! Help! Ik ben voorzitter van de vereniging ter bevordering der zedelijkheid!“ riep de beursman.

Baxter zag het ernstige van den toestand in en om de verschrikkelikheden van den afgevoeren nacht nu zooveel mogelijk weer goed te maken, gaf hij aan alle agenten het bevel:

„Gaat allen om Sir Edwin Parkhurst heen staan, zoodat men hem niet kan zien!“

Vlug deden de agenten dit, zoodat van den toegetakelden beurskoning niets meer te zien was dan zijn hoofd.

Op dit oogenblik ging de deur open en Raf-

fles kwam binnen, gekleed als werkvrouw, met den zwaren emmer in de hand.

Baxter schreeuwde de gewaande vrouw in de grootste opgewondenheid toe:

„Wat wil je toch hier in de slaapkamer? Zie je dan niet, dat ge ons stoort?”

Met een veranderde stem antwoordde Raffles:

„Nu, ik kom alleen maar om den boel schoon te maken.”

„Begin dan beneden en niet boven! Er uit!” en Baxter opende zelf de deur voor de werkvrouw en duwde haar er uit.

Zoo bereikte Raffles met behulp van Baxter de trap. De agenten, die zich daar bevonden, dachten, dat het hun plicht was, het bevel van Baxter op te volgen, en ieder gaf de werkvrouw een stootje, opdat deze vlugger van de trap af kon komen.

„En niemand mag naar buiten!” had Baxter bevolen.

Voor de hoofddeur stond een detective, die tot taak had Raffles op te vangen, als het den meesterdief gelukt was te ontsnappen.

„Dat is de werkvrouw!” — riep een der agenten — „gooi het wijf er uit!”

De laatste der detectives gaf Raffles nog een stomp. Dat was voor lord Lister echter te veel. Hij draaide zich om en gaf den agent, die hem geslagen had, een oorvijs, zoodat hem hooren en zien verging.

De agent zag sterretjes voor zijn oogen dansen en toe hij weer bijkwam, was de werkvrouw verdwenen.

„Dat was de klap van een kerel,” riep de agent, maar men lette niet op zijn woorden.

Baxter was bezig zich met alle mogelijke woorden tegenover den goudkoning te verontschuldigen, terwijl deze bezig was zich te kleeden. Toen hij daarmee gereed was, zei hij:

„Het eerste, hoofd-inspecteur, wat ik van je verlang, is, dat je met je gansche bende mijn huis verlaat. Ik bedank voor zulke bewaking. Je hebt bovendien gedroomd, Raffles was hier niet. Dat is nu de tweede keer dat je je vergist. Straks, als je je voor den derden keer vergist en denkt dat ik Raffles ben, kon je de aardigheid wel eens hebben, je revolver op mij af te schieten en dan zou je tegen mijn lijk excuses gaan maken. Is het niet ongehoord? Inspecteur Baxter heeft gedroomd en schiet naar aanleiding daarvan zijn revolver af, omdat hij meent, dat Raffles voor hem staat.”

„Maar hij is hier!” riep de ongelukkige Baxter. „Wie anders dan hij heeft het elektrische licht uitgedraaid?”

„Ik niet,” riep Sir Edwin Parkhurst.

De hoofd-inspecteur wilde er nog bijvoegen: „En wie heeft het wassen hoofd in mijn bed gelegd?”

Maar hij bezon zich nog ter rechter tijd en besloot, om de stukken was zoo spoedig mogelijk te laten verwijderen, opdat de geschiedenis niet op Scotland Yard zou bekend worden.

Baxter en alle agenten vertrokken nu in het vroege morgenuur uit de woning van den rijk-aard, en de gewone bedienden keerden terug.

Intusschen waren alle bedienden van het huis bezig om een blouse, een rok, een rooden doek, een emmer en een dweil te zoeken, die een der werkvrouwen miste.

„Men heeft mij dat alles ontstolen!” riep de vrouw. Maar de kamerdienaar dreigde haar om er haar te zullen laten uitwerpen.

„Ik zal je alles nieuw verschaffen; in de verwarring van hedennacht is het natuurlijk verloren gegaan.”

„Raffles heeft het zeker meegenomen”, beweerde de vrouw.

„Nu zie ik, hoe dom je bent”, antwoordde de kamerdienaar; „ik zou wel eens willen weten, wat Raffles met een emmer en dweil zou moeten doen! Neen, jullie vrouwen zijt te dom, het is maar goed, dat er in Scotland Yard alleen mannen aangesteld zijn!”

Intusschen was Raffles bezig om het zich in zijn woning weer aangenaam te maken. Hij had de staven goud in een hoek neergelegd en Brand stond ze daar te bewonderen.

Raffles had de kleeren van Jim weer uit en zijn pyama aangetrokken en zei tot zijn vriend:

„Ik ga nu een paar uur slapen, Charly, want de werkzaamheden van den afgelopen nacht hebben mij nogal vermoeid. Wek mij ter rechter tijd, opdat ik niet te laat bij sir Edwin Parkhurst kom. Heb je zorg gedragen voor hetgeen ik je gelast heb ten opzichte van den secretaris van den goudkoning?”

„Ja, hij is reeds in vrijheid.”

„Goed, dan zal het jonge paar wel spoedig kunnen trouwen.”

„En sir Edwin Parkhurst?” vroeg Brand.

„Die vertrekt naar Thibet, maar dat vertel ik je later wel,” zei Raffles en sliep daarna, vermoeid als hij was, dadelijk in.

Op hetzelfde uur stond Marholm in het bureau voor Baxter.

Baxter was oogenschijnlijk zeer neerslachtig, inwendig echter kookte hij van woede. Het verschijnen van Marholm stemde hem niet beter.

„Heb je den kerel nu?” riep Baxter.

De vloot haalde de schouders op en deed de wedervraag:

„Hebt u hem, inspecteur?”

„Ik? Ik heb jou weggestuurd om hem te arresteeren!”

„Wien?” vroeg Marholm onnoozel.

„Doe toch zulke domme vragen niet, Marholm; wien zou je anders arresteeren dan Raffles?”

„Dat is geen domme vraag, inspecteur,” wierp Marholm tegen, „want wanneer ik weggestuurd word om Raffles buiten Londen te zoeken, waarom zoekt u hem dan in het huis van Sir Edwin Parkhurst?”

„Omdat... omdat... omdat...” antwoordde Baxter woedend, „omdat ik er van overtuigd was, dat jij hem toch niet zoudt krijgen; ik heb je weggestuurd om rust te hebben.”

„Maar die schijnt u niet gevonden te hebben,” gaf de vloot ten antwoord, met een strakken blik naar den blauwen en opgezwollen neus van Baxter kijkend.

Maar Baxter luisterde al niet meer, hij verliet het bureau en wierp de deur met een dreunenden slag achter zich dicht.

Wilt U een fijne onschadelijke
Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles als goudkoning.

Tegen twaalf uur des voormiddags liet Jim zich met een zwaar pakket in het paleis van Parkhurst aandienen. Deze gebood, den man dadelijk bij hem te brengen.

Jim, alias Raffles begon met een geheimzinnig gezicht het pakket te ontknoopen, zich niet weinig inwendig vermakend over het gezicht dat den beurskoning zou zetten, wanneer hij straks zijn eigen staaf goud voor zich zou zien liggen. Want Raffles had natuurlijk een der medegenomen staven goud uit de brandkast van den speculant ingepakt en vertrouwd er op, dat de diefstal, welke hij des morgens vroeg in de kluis van den rijkwaard had gepleegd, nog niet ontdekt was.

Dit was inderdaad niet het geval en Sir Edwin bleef met een open mond van verbazing voor het waardevolle stuk staan gapen. Hij was aanvankelijk niet in staat één woord te

zeggen, maar eindelijk kwam hij bij, nam de staaf in zijn handen, woog haar op het gevoel, betastte haar van alle kanten en ging er eindelijk toe over om het goud te toetsen met een daarvoor speciaal vervaardigd instrument, ofschoon hij dat meer als een overbodig maatregel beschouwde, daar hij wel met het bloote oog kon zien, dat het echt gedegen goud was.

Toen hij daarmee eindelijk gereed was en de staaf weer op tafel legde, vroeg hij Jim:

„En zeg eens, Jim, wordt dat op den top van den Mount Everest gevonden?”

„Welneen, Sir,” antwoordde Raffles met een fijn lachje, „geen sprake van, als je van vinden spreekt, moet er altijd zoeken aan voorafgaan en dat is daar niet noodig om de eenvoudige reden, dat je er niet naar behoeft te zoeken. Je hebt het daar maar voor het oprapen. De heele top is één klomp goud, beter

gezegd, het gouderts wordt er in dikke lagen en aderen gevonden en wat u daar voor u ziet, is niets anders dan een afgehakt stuk van een ader, die werkelijk nog niet eens tot de dikste kan worden gerekend. Wanneer de top niet eeuwig en altijd dik onder een sneeuwkleed bedolven was, zouden de menschen in de Thibetaansche laagvlakten en dalen de gouden spits van den berg in de stralen van de zon zien schitteren, zoodat hun oogen er pijn van zouden doen. Zoo ziet u toch maar weer hoe mooi alles in de natuur geordend is. Wat zou die berg anders niet een hoop blinde menschen maken."

"Ja, je hebt gelijk Jim," zei de beurskoning er totaal niets van merkend, dat de man hem straal voor den gek hield, „ja zeker is dat gelukkig en ook nog om een andere reden. Als iedereen dat goud had kunnen zien, was het er niet blijven liggen totdat wij het gingen halen. Dan was het al lang verdwenen."

De goudkoning intusschen was uitgelaten van vreugde. Vergeten waren de gebeurtenissen van den vorigen nacht. Hij pakte het goud met beide handen beet en danste er de kamer mee rond.

"Echt, zuiver goud, en de heele Mount Everest daar vol mede. Jim, daar kan ik je niet genoeg dankbaar voor zijn!"

"Wees de brave jongens, die nu op de gletschers kampeeren daar dankbaar voor, Sir, wilt u hen nu nog laten verhongeren?"

"Neen, neen, natuurlijk niet, ik zend onmiddellijk een expeditie ter hulp. Doch neen, halt, ik ga zelf! Wie weet, of er wel iemand te vinden is, dien ik genoeg vertrouwen kan. En het moet dadelijk in de couranten komen!"

Sir Edwin Parkhurst als ontdekker van de Mount-Everest!

De Mount-Everest van goud!

Sir Edwin Parkhurst, de goudkoning is de ontdekker van de gouden Mount-Everest.

Dat wekt sensatie. Ik word de beroemdste en rijkste man van de wereld! Doch de hoofdzaak is, Jim, dat ik toch hier op mijn post ben. Ik moet de beurs regeeren, of . . ." voegde hij er nadenkend bij „men moet ten minste gelooven, dat ik er tegenwoordig ben!"

"Dat is toch heel eenvoudig sir," meende Jim, „u gaat naar Azië en vertelt het aan niemand, dan denkt men, dat u hier bent!"

"Dat is een idee! Wacht eens, Jim, ik neem je aan als mijn kamerdienaar. Je huurt een heel stel nieuwe bedienden, want de ouden konden wel eens hun mond voorbij praten, en ieder, die naar mij vraagt, vertel je, dat ik te Londen ben, of dat ik juist op de jacht ben ge-

gaan, of dat ik uit visschen ben, of dat ik op een inspectiereis naar Schotland ben, om een kolenmijn te bezichtigen. Kortom, vertel ze maar wat je wilt, als je ze maar op een dwaalspoor brengt en houdt, dan ga ik in dien tijd naar Azië en kom met een schip met goud beladen terug. Hoe vindt je dat voorstel?"

Jim reikte den goudkoning de hand.

"Ik neem er genoeg mee, sir Edwin! U zult over mij tevreden zijn."

Er werd nu besloten, dat Jim als kamerdienaar zou achterblijven. Parkhurst ontsloeg nog op denzelfden dag al zijn bedienden en nam Jim als kamerdienaar in dienst.

Intusschen maakte hij zich geheel in het geheim voor zijn reis gereed. Ook zond hij nog op denzelfden dag telegrammen naar alle couranten met den volgende inhoud:

"Sir Edwin Parkhurst heeft de Mount-Everest ontdekt. De expeditie van Parkhurst zit op een gletscher bij den top vast! De Mount-Everest het rijkste goudland der wereld!"

De sensatie in de couranten was verbazend. Verscheidene auto's hielden voor het paleis stil om sir Edwin te interviewen.

In alle couranten kon men zijn portret zien en men wachtte met spanning op nadere berichten. Dat hij zelf wilde vertrekken vertelde hij aan niemand.

Intusschen kwam van het aardrijkskundig genootschap te Kopenhagen een telegram, waarin men een bewijs voor de ontdekking van de Mount-Everest verlangde.

Parkhurst telegrafeerde terug:

"Ik breng het zelf of zend het."

Intusschen had Raffles reeds de documenten over de ontdekking van den top naar Kopenhagen aan het adres van den echten Jim gezonden.

Lord Lister kostte het weinig moeite, om met Charly Brand dit bericht op te stellen.

Zij maakten een tamelijk nauwkeurige beschrijving van deze reis, die nooit had plaats gehad. En ofschoon Raffles er een schijn van waarheid aan had kunnen geven, zoodat het hem wellicht gelukt was, de geleerde heeren te Kopenhagen naar Azië te sturen, toch hield zijn schalksheid de overhand. Hij kon het niet nalaten, eenige opmerkingen aan zijn bericht vast te knopen, waardoor het bedrog duidelijk aan het licht kwam.

"De top van de Mount Everest," zoo luidde het document, „is, zooals de bemanning van de expeditie verzekeren kan, niets bestemds. Brengt men er wat sneeuw heen, wat gewoonlijk niet noodig is, dan is het een hoop, en wanneer men in deze hoop een vlag steekt,

dan wordt dat de top. — De weg naar den top is niet zeer afwisselend. Er is genoeg sneeuw voorhanden om alle banketbakkers van Londen er mee te voorzien.

Wat de flora en fauna betreft, daarvan ziet men exemplaren, die een sieraad zouden zijn voor elken dieren- en plantentuin.

De hoofdzaak is echter, dat wij op den top een ongeloofelijke massa goud ontdekt hebben, maar wij waren niet sterk genoeg om alles mede te nemen. Het goud is op de Mount Everest veel gemakkelijker te verdienen dan te Londen, maar ieder kan wel begrijpen, dat de werkzaamheden om het in zijn bezit te krijgen, ook geheel anders zijn dan die in de hoofdstad van Engeland.

Wanneer men bijvoorbeeld de manier, waarop onze chef, sir Edwin Parkhurst, zijn goud verdient, goed beschouwt, dan komt men tot de overtuiging, dat hij het hier heel wat gemakkelijker in zijn bezit krijgt.

Na deze berichten zal wel niemand van de heeren te Kopenhagen er meer aan twifelen, dat wij de Mount-Everest waarlijk ontdekt hebben en dat sir Edwin Parkhurst het verdient, dat voor hem een standbeeld van het edele metaal wordt opgericht."

Dat was het bericht, hetwelk door den echten Jim, die vermomd als Raffles rondliep, aan het aardrijkskundig genootschap te Kopenhagen overhandigd werd.

Intusschen bevond de goudkoning zich reeds op een schip, dat naar Kopenhagen voer, terwijl een tweede schip, onderweg was naar Britsch-Indië, om de manschappen, die door de gletschers ingesloten waren, te bevrijden.

Sir Edwin Parkhurst wilde later nakomen; het was hem op het oogenblik niet zoo zeer te doen om de Mount Everest te bezichtigen en het goud op te bergen dan om de eer als ontdekker te Kopenhagen in te oogsten, waar hij gemakkelijker geprezen zou worden, dan te Londen, waar men hem kende.

Niemand wist iets van zijn reis.

Hij had nauwelijks Raffles-Jim voor de laatste maal de hand gedrukt, toen deze weer van het tooneel verdween en als lord William Aberdeen in zijn woning verscheen.

Daar schreef hij een getuigschrift en ontslag voor den secretaris van sir Edwin Parkhurst, op een vel papier, dat vooruit van de handteekening van den beurskoning was voorzien.

„Breng dit aan Fred Longwer, Charly," vroeg hij aan zijn secretaris. „Ik zou niet gaarne willen, dat de jonge man zich weer als secretaris bij mij voorstelt en ik gedwongen zou zijn, hem in mijn geheim in te wijden. Men

zou hem later kunnen verwijten, met mij onder één hoedje gespeeld te hebben en dit wil ik het jonge mensch ook ter wille van zijn lief bruidje besparen."

Brand beloofde, het papier te zullen bezorgen.

„Je kunt je dan als kamerdienaar bij mij aanmelden," ging Raffles voort. „Natuurlijk niet hier, doch bij sir Edwin Parkhurst."

Brand liet van verbazing zijn sigaret bijna uit de hand vallen.

„Je wilt toch niet te Londen als goudkoning optreden?" vroeg Brand.

„Waarom niet?" luidde Raffles' wedervraag. „Ik versta het evengoed als Parkhurst, met bedrog om te gaan, en deze ellendeling verdient een les, die hem zijn leven lang zal heugen."

Er werd gescheld, en Gaston bracht een lieve jonge dame binnen, die lord William Aberdeen beide handen toestak en gaarne zijn hand had gekust.

„O!" riep zij met een van gelukstralend gelaat, „ik weet niet, hoe ik u bedanken zal! U hebt mijn verwachtingen ver overtroffen. U hebt mijn lieven bruijom de vrijheid teruggegeven en zijn onschuld bewezen. Daardoor hebt u mij de gelegenheid verschaft, om met Fred Longwer te kunnen trouwen. Ik durf echter geen misbruik van uw goedheid maken en ben gekomen, om u het ons geschonken bedrag terug te geven."

Bij deze woorden wilde zij het geld, dat Raffles haar geschonken had, op tafel leggen.

Doch deze gaf het haar terug en zei: „Het is onnoodig, miss Brown, dat wij daar zoo veel woorden over wisselen."

Zij keek verlegen voor zich.

Lord Lister bemerkte, dat zij iets verzweg, en hij verzocht haar, om hem de waarheid te zeggen.

„U bent een te edelmoedig man, dan dat u zich beleedigd zou gevoelen wanneer ik u de ware toedracht vertel," antwoordde zij.

„Gisteren was hoofd-inspecteur van politie Baxter in opdracht van sir Edwin Parkhurst bij mij en informeerde er naar, of ik of Fred Longwer op de een of andere manier een som gelds had ontvangen. Ik antwoordde toestemmend.

„Van wien?" vroeg toen de hoofd-inspecteur."

„U hebt toch mijn naam niet genoemd?" vroeg Raffles.

„Nee, ik antwoordde: van iemand, die onbekend wenscht te blijven!"

„Zoo, deze onbekende was niemand anders

dan Raffles! zei toen de hoofd-inspecteur. Ik gelast u, deze som uiterlijk morgen aan sir Edwin Parkhurst terug te geven.

Hoewel ik niet geloof, mylord, dat u Raffles zijt, voel ik mij toch verplicht, het geld aan het juiste adres terug te geven en daarom kwam ik het brengen."

Lord Lister zette zijn monocle in het oog en zei lachend:

"Miss Brown, u ziet Raffles hier voor u. Schrik niet — ik geloof, dat u geen reden hebt om mij te vloeken. Ik vertrouw er natuurlijk op, dat u het geheim houdt. Doch om u gerust te stellen, verzoek ik u, om morgen naar sir Edwin Parkhurst te gaan, misschien is hij edelmoedig genoeg om het geld, dat ik u schonk, niet terug te nemen."

De jonge dame beloofde dit, maar voegde er aan toe:

"O, mylord, wanneer u inderdaad Raffles zijt, geloof mij dan, dat ik den man, die door de politie zoo aanhoudend vervolgd wordt, en dien ik onder de weldoeners der menschheid rangschikt, zegen!"

Zij greep zijn rechterhand. Lord Lister bracht haar hand echter galant aan zijn lippen en nam met een buiging afscheid van haar.

Des avonds reed sir Edwin Parkhurst in een huurauto naar zijn paleis. Het was echter niet sir Edwin Parkhurst, doch Raffles, die dezen keer veel moeite had gedaan, om zich zoodanig te vermommen, dat geen der bedienden ook maar het geringste zou kunnen vermoeden.

In de allereerste plaats ontsloeg Raffles het geheele dienstpersoneel. Hij betaalde ieder zóo royaal, dat zij hem onder luide dankbetuigingen verlieten. Daarna gaf hij Brand opdracht, die zich intusschen als kamerdienaar had verkleed, om voor ander personeel te zorgen.

Nu telefoneerde Raffles naar hoofd-inspecteur Baxter.

Deze, die reeds de hoop koesterde, dat de goudkoning een nieuw spoor van Raffles had gevonden, werd spoedig bij den valschen sir Edwin Parkhurst aangediend, die in de fraaie ontvangkamer op en neer liep.

"Ik wil eens zien, welk een indruk ik op hem maak," mompelde Raffles.

Toen Baxter tegenover hem stond, vertoonde hij niet het geringste spoor van verrassing of wantrouwen.

"Neem plaats, waarde inspecteur," zei de valsche beurskoning joviaal. „En u, mr. Marholm, wenscht u een sigaar of sigaret?"

De vloer keek den goudkoning opmerkzaam

aan en beproefde diens gelaatstrekken te bestudeeren.

Doch Raffles ging zoodanig met zijn rug tegen het licht staan, dat het zelfs voor het scherpste oog onmogelijk was, die kleine hulpmiddelen te herkennen, waardoor de geniale Groote Onbekende zijn uiterlijk geheel en al veranderd had.

Overigens was het hem niet moeilijk gevallen, de gestalte en het gelaat van den goudkoning en zijn eigenaardige houding na te bootsen.

"Ik wilde u nu vragen, inspecteur," begon Raffles—Parkhurst, „wanneer u er eens over denkt, Raffles onschadelijk te maken?"

"Ik wilde u juist vragen, sir Edwin, of u mij daarvoor eenige wenken kunt geven?" vroeg Baxter.

De valsche Parkhurst keek zeer verwonderd.

"Wenken? U verlangt van mij wenken? Ik wil u iets zeggen, inspecteur; ik heb reeds mijn maatregelen genomen en geloof, dat ik hem op het spoor ben.

Wilt u mij beloven, inspecteur, onmiddellijk maatregelen te nemen, wanneer u van mij bericht ontvangt, dat gij Raffles kunt arresteeren?"

Baxter vermocht nauwelijks zijn opwindung te verbergen.

"U hebt een spoor?" riep hij uit. „Een echt spoor? En of ik te uwer beschikking ben? U behoeft mij slechts op te bellen: inspecteur Baxter, ga hier of daar heen. . . . dan ben ik er onmiddellijk om hem gevangen te nemen."

"U hebt u verkeerd uitgedrukt, inspecteur," merkte Marholm op.

"Hoezoo?" vroeg Baxter onnoozel.

"U moet zeggen: om hem gevangen te nemen wanneer hij er is!"

"Je bent onbeschaamd, Marholm! Wanneer zal je je eindelijk eens aanwennen, om met meer eerbied tegen je superieuren te spreken?"

"Zoodra u Raffles hebt, inspecteur!"

De goudkoning sloeg zich op de knie.

"Inspecteur, uw secretaris heeft het bij het rechte eind, want ik geloof ook, dat gij Raffles nimmer zult vangen!"

Baxter stond, paars van woede, op.

"Zoo zeker als u Sir Parkhurst bent, zoo zeker zal ik Raffles gevangen nemen. Hebt u dat begrepen?" zei Baxter.

Raffles—Parkhurst keek zuur-zoet en boog zwiiggend. Marholm keek hem weer opmerkzaam aan en bracht zijn wijsvinger aan den neus; hij kon echter tot geen beslissing komen.

Nauwelijks waren beiden vertrokken, of Brand diende een nieuw bezoek aan.

„Ik ben voor niemand te spreken," bromde Raffles, die juist bezig was de papieren van den beursmatador na te zien. Daar waren ontelbare verzoekschriften van ongelukkigen, die door den rijkaard uitgeplunderd waren, aanklachten enz.

„De kerel laat zich niet afwijzen," zei Brand. „Hij zegt, dat jij... pardon, dat u wildet trouwen, sir Edwin!"

„Aha, mr. Walker?"

„Ja juist, mr. Walker..."

„Laat hem binnenkomen."

De groote vleugeldeuren werden geopend, en de kleine koppelaar trad binnen.

„Goeden morgen, sir Edwin Parkhurst! Hoe gaat het, sir Edwin? Goed geslapen? Uitgerust? Hoe gaan de zaken?"

Raffles zweeg.

„Kom, sir Parkhurst, u zegt geen woord, hebt u misschien wat veel te doen?"

„Zeer veel; voor alles moet ik wachten tot dat ge met uw geklets klaar zijt," bromde Raffles.

„O," kermde Walker, „waarom spreekt u mij zoo ruw aan? Hebt u mij iets te verwijten?"

„Ja, zeker," zei Raffles streng.

„Spreek dan, sir Edwin!"

„Ik vind, mr. Walker," zei Raffles, die moeite had niet te glimlachen, „dat u een der grootste gauwdieven van Londen zijt."

Walker verdraaide zijn oogen en viel bijna van zijn stoel.

„U bent vandaag zeer... zeer openhartig, sir Edwin!" zei hij bevend.

„Hoeveel ongelukkige jonge meisjes heb je nu vandaag weer gekoppeld, ellendeling?"

Walker, die dacht, dat sir Edwin Parkhurst nu schertste, gaf hem met den wijsvinger een tikje tegen de borst en zei:

„Grappenmaker!"

Op hetzelfde oogenblik stootte hij door de kamer en viel met een doffen smak op den grond.

Woedend sprong hij op en schreeuwde: „Waarom word ik zoo door u behandeld? Wat heb ik u gedaan?"

„Aan jou heb ik het te danken," riep Raffles, „dat Raffles mij bijna voor een vermogen heeft bestolen!"

„Sir Edwin," zei Walker, „dat gaat mij niet aan; ik heb alleen uw bevel uitgevoerd en ben gekomen om mijn provisie te halen."

„Zoo, wil je ook nog provisie voor dat vuile zaakje hebben?"

Walker trok zijn lippen op en zei glimlachend:

„Pecunia non olet, dat beteekent: geld ruikt niet!"

Raffles—Parkhurst draaide zich om en begon verder in zijn papieren te bladeren. Walker keek dit een kwartier, een half uur aan. Eindelijk zei hij:

„Waarop wacht u, sir Edwin?"

„Dat ge vrijwillig vertrekt."

„Ik krijg dus mijn provisie niet?"

„Ik denk er niet aan! Doch ik bezweer je, dat je nog nooit in je leven zoo'n pak slaag zult gehad hebben, als je niet onmiddellijk mijn huis verlaat."

„Zoo?" schreeuwde Walker venijnig. „Dan zal ik eens aan het publiek een geschiedenis vertellen. Ik zal het aan geheel Londen duidelijk maken, hoe het met de zedelijkheid van Sir Edwin Parkhurst gesteld is, die zich altijd voor een der soliedste en braafste burgers van Engeland uitgeeft."

Raffles lachte.

„Doe dat, mijn waarde, daarmee zul je mij een grooten dienst bewijzen."

Walker begreep er niets meer van en zei ten slotte ten einde raad:

„Ik wil u iets vertellen, sir Edwin: ik heb mijn provisie verdiend, dat wascht het water van de zee niet af. Wanneer u ze mij niet geeft, dan zal ik geweld gebruiken."

Raffles antwoordde niet, maar stroopte de mouwen van zijn chambre clouck op.

„Wat wilt u, sir Edwin?" schreeuwde Walker angstig.

„Ik wil je alleen mijn armen toonen," lachte Raffles.

Walker kroop in den achtersten hoek van de kamer waar de deur was en wachtte niet op een nadere aanduiding. Hij opende behoedzaam de deur en verliet het huis, zonder te verlangen, dat de kamerdienaar Brand verscheen, om hem uit te laten.

Toen hij thuis kwam, hilde hij tranen van spijt en zwoer Sir Edwin Parkhurst wraak.

ZESDE HOOFDSTUK.

De bedrieger bedrogen.

Intusschen speelde zich te Kopenhagen een tooneel af, dat Raffles, als deze het had bijgevoond, een onuitsprekelijk genoeg zou hebben verschaft.

In alle couranten waren plotseling telegrammen verschenen, dat Sir Edwin Parkhurst de papieren, die de ontdekking van de Mount-Everest zouden bewijzen, door een zijner expeditieleden aan het aardrijkskundig genootschap te Kopenhagen had laten ter hand stellen.

Daar het aardrijkskundig genootschap zich nimmer haastte, werd het nakijken der papieren ongeveer vier weken uitgesteld.

De echte sir Edwin Parkhurst echter las de telegrammen met de grootste verbazing en dacht lang na.

„Wat?” dacht hij. „Ik heb toch geen papieren laten afgeven!”

Toen veronderstelde hij, dat Jim misschien uit eigen beweging documenten had afgezonden of de papieren had afgegeven, vóórdat hij te Londen terug was.

Parkhurst ging daarom naar den secretaris van het aardrijkskundig genootschap, dr. Rudiborg.

Intusschen was zijn portret te Kopenhagen verspreid, en honderden menschen herkenden hem en juichten hem toe, toen hij zijn hotel verliet.

De secretaris van het aardrijkskundig genootschap boog als een knipmes en bracht hem naar een vertrek, dat alleen voor de ontvangst van hooggeplaatste personen bestemd was.

„Dus ik heb de eer, den grooten man te mogen begroeten, wiens expeditie het eerst den top van den Mount Everest heeft bereikt?” vroeg dr. Rudiborg.

Sir Edwin Parkhurst hief het hoofd trotsch omhoog en reikte den secretaris genadig de hand.

„Ja, u hebt die eer!”

„En waarmede kan ik zulk een beroemd man van dienst zijn?”

Parkhurst stak den neus nog hooger in de lucht en antwoordde:

„Ik wilde u eenige bijzondere vragen doen”.

„Ik ben geheel tot uw dienst”.

„Mijn papieren betreffende de ontdekking van den Mount Everest zijn reeds in handen van het aardrijkskundig genootschap?”

„Jawel, over het resultaat van het onderzoek kan men volstrekt niet in het onzekere zijn, wanneer men bedenkt, dat een rijk en geacht man, zooals u, sir Edwin Parkhurst...”

„Al wel! A propos, wie heeft deze papieren afgegeven?”

De secretaris fronste verwonderd de wenkbrauwen.

„Uw afgezant, sir Edwin!”

„Uitstekend, uitstekend”, antwoordde de goudkoning, die zich natuurlijk hield, alsof hij van alles op de hoogte was.

„Het was... wacht eens, hoe heet hij ook weer...?”

„Een man, George Jim genaamd.”

Parkhurst begreep er alles, dat wil zeggen, hij begreep er niets van. Hij deed, alsof hij het zich herinnerde en ging voort:

„Dat klopt, natuurlijk... ik had vergeten... een man met stoppels in het gelaat...”

„O neen! Hij draagt een fraaie rok, monocle, zeer elegant...”

De goudkoning sperde den mond wijd open:

„Heet Jim, draagt elegante rok en monocle, had papieren betreffende mijn Mount Everest ontdekking...?”

Plotseling vielen den beurskoning de schellen van de oogen.

„Rok, monocle, optreden als een heer... zou dat niet Raffles...?”

Sir Parkhurst verbleekte en beefde als een riet.

Eindelijk sprong hij op en schreeuwde tot den secretaris:

„Dokter Rudiborg, beste dokter, waar woont de man, die mijn papieren heeft afgegeven?”

„Hotel Britannia, Sir Edwin,” luidde het antwoord.

De goudkoning sprong op, waarbij hij den dokter omver wierp en snelde heen.

De secretaris van het aardrijkskundig genootschap stond langzaam op, schudde het hoofd en beweerde:

„Die is zeker op den top van dien hoogen berg duizelig geworden!”

Intusschen rende Parkhurst door de straten naar hotel Britannia. Hij gunde zich niet eens den tijd, een rijtuig of auto te nemen.

De voorbijgangers schudden het hoofd, een paar schoenmakers- en slagtersjongens liepen mee, en weldra bevond zich er een groote menigte achter Parkhurst.

Een paar spotvogels riepen: „Houdt hem, houdt hem!”

Twee agenten van politie hoorden dat en liepen plichtmatig mee. Het gevolg daarvan was, dat eindelijk een paar sterke mannen sir Parkhurst beetpakten. De goudkoning verweerde zich als een razende en schreeuwde:

„Ik moet Raffles hebben, ik moet Raffles arresteren!”

Eindelijk kwamen de agenten van politie.

„Wat? Raffles te Kopenhagen? Ge zijt gek, mijnheer, wie bent u?”

„Ik ben sir Edwin Parkhurst!”

„De man, wiens expeditie de top van de Mount Everest bereikt heeft!” riepen de omstanders en namen hun hoed af. Daarna liet men sir Parkhurst weer loopen.

Een schoenmakersjongen vroeg echter:

„Bent u ook zoo naar de Mount Everest geloopt?”

„Natuurlijk,” beweerde een andere jongen, „bij de lage temperatuur die daar heerscht is dat noodzakelijk!”

Intusschen liep Parkhurst verder, doch hij werd door de politie begeleid.

„U veronderstelt dus, dat Raffles te Kopenhagen is?” vroegen zij.

„Ik ben niet geheel zeker van mijn zaak... U zult het wel zien.”

Een groot aantal agenten van politie was nu op weg naar het hotel Britannia.

Intusschen was Parkhurst daar aangekomen.

In de vestibule zat, achterover geleund in een rieten stoel, een glas ijswater voor zich op een tafeltje, een zware sigaar in den mond, de man, dien men zocht, Jim, vermomd als Raffles.

Nauwelijks had Parkhurst hem in het oog gekregen, of hij schreeuwde:

„Dat is Raffles, dat is Raffles!”

„Aha, bent u daar, sir Edwin Parkhurst,” lachte Jim, „nu naar de Mount Everest toe!”

Een der politieagenten snelde naar hem toe: „Neen, niet naar den Mount Everest, naar de gevangenis met jou!”

Dat was den braven Jim toch te erg.

„Mij wilt u naar de gevangenis brengen?”

Mij, Jim van de Mount-Everest-expeditie? Dat is toch te erg.”

En hij zette zich in postuur om zijn aanvallers af te wachten.

George Jim was door zijn vele reizen en avonturen een sterk en geoefend man geworden en zijn vuisten boezemden de aanwezigen respect in.

De agenten echter meenden, dat zij zich daaraan niet mochten storen en traden op hem toe, maar het volgend oogenblik hadden zij daar berouw van.

Een agent vloog naar links, een ander rechts, een paar gasten, die hen wilden helpen, kregen een stomp in de maagstreek en op het hoofd, en in een oogenblik geleek de vestibule van het hotel een slagveld.

De goudkoning had een schop tegen zijn scheenbeen ontvangen en huppelde onophoudelijk als een dolle om Jim heen, roepend:

„Dat is Raffles! Raffles!”

„Krankzinnige kerel!” schreeuwde Jim hem toe, „heb je mij niet te Londen weggezonden?”

De goudkoning hoorde niet. Hij pakte hem bij de panden van zijn jas vast en riep:

„Dat is mijn rok, mijn rok, die heeft hij in het restaurant de Wijndruif van mij afgenomen!”

Intusschen kwam er een groote politiemacht, en deze gelukte het nu met vereenigde krachten, den woedenden Jim te overmeesteren.

Hij werd onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie gebracht, waar men hem dadelijk in het verhoor nam. De beurskoning stond naast hem en verlangde, dat hij den rok zou uittrekken.

„Ik kan toch niet hier in mijn hemdsmouwen staan,” meende Jim.

„Gij houdt dus vol, dat ge Raffles niet zijt?” vroeg de commissaris van politie hem.

„Ik ben Jim van de Mount Everest-expeditie.”

„Ge hebt aan het aardrijkskundig genootschap papieren overhandigd?”

„Jawel”.

„Van wien hebt ge deze papieren ontvangen?”

„Van Sir Edwin Parkhurst, die ze mij in Londen heeft gegeven.”

„Dat is niet waar, dat is een leugen!” riep de beursspeculant.

De commissaris gebod Parkhurst te zwijgen en niet eer te spreken dan hij gevraagd zou worden.

Dat liet Parkhurst zich niet welgevallen en werd brutaal tegen de politie. Hij kreeg een

waarschuwing, dat als hij zich niet kalm hield, hij óók in arrest zou worden gesteld en toen Parkhurst nog maar steeds als een woedende bleef razen riep de commissaris een paar sterke agenten van politie.

Het eindigde daarmee, dat de procureur-generaal van Kopenhagen bevel gaf, niet alleen Raffles, doch ook Sir Parkhurst gevangen te nemen.

Zij gingen beiden in voorarrest.

„Zoo“, mompelde de goudkoning, toen hij achter de tralies zat, „wanneer de Raffles van hier inderdaad Jim is, en de Jim van daar-ginds Raffles, (mijn God, mijn hoofd draait als een tol) — — dan.... dan.... nu.... in ieder geval is het een mooie geschiedenis en hoe kom ik hier vandaan?“

Intusschen had de arrestatie van de beide mannen nog eenige gevolgen. De Engelsche gezant te Kopenhagen had bevel gegeven naar Scotland Yard te Londen te seinen teneinde te weten te komen wat er nu toch eigenlijk van die heele geschiedenis betreffende Sir Edwin Parkhurst waar was.

Het was nog heel vroeg in den ochtend, toen het telegram in Scotland Yard arriveerde.

Toevallig waren Baxter en Marholm in verband met een andere zaak dien ochtend reeds op het bureau. Zij hadden een proces verbaal moeten opmaken van een diefstal met braak dien nacht gepleegd; zij waren daar juist mee gereed en dachten er over naar huis te gaan en nog een paar uren rust te genieten alvorens weer terug te komen om den dagdienst aan te vangen, toen het telegram uit Kopenhagen kwam.

Dat telegram verdreef opeens bij beide mannen alle vermoedheid.

Baxter was uitgelaten. Hij danste in het bureau rond, zong, floot, juichte. Raffles was nu toch gevangen genomen! Hij zat veilig te Kopenhagen en zou binnenkort naar Londen getransporteerd worden. Het telegram uit Kopenhagen luidde:

„Laat onderzoeken, of sir Edwin Parkhurst naar Kopenhagen vertrokken is. Hier werd een persoon gearresteerd, die zich voor sir Edwin Parkhurst uitgeeft!

De Engelsche gezant in Kopenhagen.“

Baxter keek Marholm triomfantelijk aan.

„De goudkoning te Kopenhagen? En gisteren heeft hij ons nog in zijn woning ontvangen!

Kerel, Marholm, staat Londen op zijn hoofd?“

De vloer haalde de schouders op.

„In elk geval moeten wij een onderzoek instellen, inspecteur,“ zei de politie-secretaris.

„Rijd spoedig naar het paleis en kijk daar alles goed na,“ gebod Baxter.

„Opdat u geen flater kunt maken?“ vroeg Marholm.

„Houd je aanmerkingen voor je! Waarmee kan ik mij vergissen? Je moet eenvoudig gaan zien, of sir Edwin Parkhurst in zijn paleis is.“

„Jawel, ik zal het onderzoeken,“ antwoordde Marholm, die langzamerhand lont begon te ruiken, doch die echter niet van plan was, zijn vermoedens aan zijn superieur mee te deelen.

De ochtend was intusschen aangebroken, toen de vloer zich bij Brand aandiende.

Deze was zóó uitstekend als kamerdienaar vermomd, dat Marholm hem niet herkende.

„Ik zou sir Edwin Parkhurst gaarne willen spreken,“ zei hij.

Brand herkende Marholm natuurlijk onmiddellijk, hij bracht hem in een vertrek en wekte Raffles.

Deze vond het niet de moeite waard daarvoor op te staan en daar hij toch wel wilde hooren wat „de vloer“ te zeggen had, deelde hij zijn vriend mede, dat deze hem maar in zijn slaapkamer moest laten.

De vloer werd naar de slaapkamer gebracht. Toen Marholm tegenover den valschen sir Edwin Parkhurst stond, die in bed liggend nog veel meer op dezen geleek, daar het slaapvertrek half donker was, kwam hij weer tot andere gedachten en wist zelf niet meer wat hij moest denken.

„Ik kom van Scotland Yard,“ sprak hij.

„Dat kan men u wel aanzien,“ antwoordde Raffles.

„Hoofd-inspecteur Baxter stuurt mij.“

„O zoo, waagt die ezel zich weer op glas ijs?“

„U spreekt met weinig respect over een koninklijk ambtenaar, sir!“ merkte Marholm op.

„Ik heb mijn eigen oordeel over hem. En wat verder?“ vroeg Raffles.

„Ik ben hier om te informeren, of sir Edwin Parkhurst in Londen is.“

„Doe dan uw oogen eens goed open en kijk mij aan. Kan ik u met een sigaret dienen?“

„Als het u belieft,“ zei Marholm en nam er een. „Ik heb mij er nu van overtuigd, dat sir Edwin Parkhurst hier is. Er is namelijk een telegrafisch bericht uit Kopenhagen gekomen, dat hij daar moet zijn!“

„Zoo, zeg dan aan Baxter, dat hij den man niet los moet laten, hij schijnt een dubbelgan-

ger van mij te zijn, dat hindert mij reeds lang. Deel voorts aan hoofd-inspecteur Baxter mede, dat ik heden een advertentie in de couranten plaats, om 10,000 pond uit te loven voor de arrestatie van Raffles. Die kerel heeft nog voortdurend mijn rok aan. Het is mijn beste kleedingstuk. Baxter kan dus 10,000 pond verdienen!"

„Ik zal het hem zeggen," antwoordde de vloer en ging heen.

Buiten gekomen, verviel Marholm in gepeins.

„Of Raffles is hier, of de goudkoning te Kopenhagen is Raffles, of Raffles te Kopenhagen is de goudkoning, of Jim is Raffles, of de goudkoning is Jim, of Jim is Raffles en de goudkoning, of . . . arme hoofd-inspecteur Baxter! Wat ben ik blij, dat ik niet in zijn schoenen sta!"

Hij ging naar Scotland Yard terug en gaf Baxter bericht van hetgeen er gebeurd was.

„Die man kan gemakkelijk 10,000 pond uitloven voor de arrestatie van Raffles!" riep Baxter woedend. „Voor nu, nu hij weet, dat Raffles reeds gevangen zit."

En hij seinde naar Kopenhagen het volgende:

„De zoogenaamde goudkoning is een zwendelaar. Laat hem vooral niet los.

Hoofd-inspecteur BAXTER."

Toen men Parkhurst te Kopenhagen dit telegram toonde, scheen hij er niets van te begripen.

„Nu weet ik waarlijk zelf niet meer, of ik sir Edwin Parkhurst ben," mompelde hij. „Zou men mij nu naar Londen zenden?"

Toen hem in het cachot van het voor-arrest eten gebracht werd, vroeg hij dit aan den oppasser, omdat hij hoopte dat het het geval zou zijn, daar er dan kans op bestond, dat de zaak opgehelderd zou worden.

Maar de oppasser schudde het hoofd en zei:

„Nee, wij moeten eerst weten of u de juiste persoon bent."

„Zoo, dat kan mooi worden!" zei hij. „En Raffles?"

„Die wordt dadelijk naar Londen getransporteerd, omdat wij nu zeker weten, dat het Raffles is!"

Eenige dagen daarna kwam Jim als gevangene in Scotland Yard aan.

De Londensche bevolking werd intusschen opgewonden. Zoo iets was er nog nooit gebeurd.

Sir Edwin Parkhurst deed de meest onverwachte dingen.

Het eerste wat hij deed, was, dat hij alle menschen, die hij door zijn speculaties en waaghalzerijen benadeeld had, bij zich noodigde en schadeloos stelde.

Iederen dag gaf hij minstens 2000 pond aan ongelukkigen en arme menschen.

De beurslui zeide:

„Parkhurst is krankzinnig geworden!"

Dat was echter nog niet genoeg.

In het palsie van sir Parkhurst was het intusschen een echte warboel. Menschen kwamen en gingen, ontelbare zegewenschen werden uitgesproken en als deze alle in vervulling waren gekomen, dan zou Parkhurst Raffles zeer dankbaar moeten zijn.

Ook miss Brown was met haar verloofde gekomen, om, overeenkomstig het bevel van Raffles, het geld aan den goudkoning terug te geven.

Maar sir Edwin Parkhurst, alias Raffles verklaarde, dat hij nimmer een man, dien hij eerst onrechtmatig had behandeld, nog verder onrecht zou aandoen en hij liet miss Brown niet alleen het geld behouden, maar gaf aan zijn zoogenaamden voormaligen secretaris ook nog een bedrag van 3000 pond sterling waardoor deze in staat werd gesteld, zelf een zaak te beginnen.

Intusschen had de verbazing, die de handelingen van sir Parkhurst hadden teweeg gebracht, haar toppunt bereikt. Overal verspreidde zich het gerucht, dat de beurskoning krankzinnig was geworden.

Toen het zoo ver gekomen was, naderde het drama spoedig de ontknooping.

Terzelfder tijd namelijk, dat de pseudo beurskoning met volle handen groote bedragen wegschonk, werd de echte Parkhurst als gevangene naar Scotland Yard gebracht.

Reeds des morgens stond het in alle couranten, dat alle brieven, papieren en verklaringen, die aan het aardrijkskundig genootschap te Kopenhagen vertoond waren, zwendel bleken te zijn.

Het verhaal van de ontdekking van den top der Mount Everest werd door niemand meer geloofd.

Sir Edwin Parkhurst was vreeselijk geblameerd en de eenige lichtzijde in al deze oplichterijen was het bericht, dat de expeditie, welke de goudkoning naar Azië gezonden had, om de door het ijs ingesloten te bevrijden, met de geredden aan boord op den terugtocht was.

Sir Edwin Parkhurst, de echte, werd voor Baxter gebracht.

Nauwelijks stond hij voor den hoofd-inspecteur van politie, of er ging hem een rilling door de leden.

Het gesprek, dat tusschen den gevangene en den hoofd-inspecteur plaats had, werd op bijzonderen toon gevoerd.

Baxter gevoelde zich thans zeer klein, vooral toen bleek, dat de te Kopenhagen gevangen genomen Parkhurst de echte was.

„Maar dan is Parkhurst, die te Londen is, een bedrieger!” riep Baxter.

„Inspecteur”, zei Marholm, „het is nu gebleken, dat de man, die als Raffles gevangen werd genomen, niemand anders is dan de matroos Jim.”

„Maar dan is Parkhurst te Londen Raffles!” riep Baxter en liep als een krankzinnige op en neer door het bureau.

„Dat heb ik reeds lang gedacht”, zei de vlooi.

Baxter pakte hem beet en schudde hem heen en weer.

„Waarom heb je mij dat niet reeds voor langen tijd gezegd?”

„Omdat u er mij niet naar gevraagd hebt!”

„Roep oogenblikkelijk alle agenten bijeen! Nu of nimmer!” riep Baxter.

Er kwam een auto voor en zoo snel mogelijk begaven zich de agenten uit Scotland Yard, onder bevel van Baxter, vergezeld van Parkhurst en Marholm naar het paleis.

Toen zij daar aankwamen, vonden zij niemand thuis dan den voormaligen kamerdienaar van den beurskoning.

Toen deze zijn meester zag, viel hij hem bijna om den hals en riep:

„Goddank, dat u weer hier bent.

Ik heb uw bevelen stipt uitgevoerd!”

„Jij ezel”, riep Parkhurst en stiet den bediende van zich af. „Waar is Raffles?”

„Raffles? Dat weet ik niet. Ik heb hedenmorgen order ontvangen om naar hier te komen, omdat uw terugkomst verwacht werd. Er is ook een brief voor u gekomen”.

Baxter en Parkhurst grepen tegelijk naar den brief.

Het schrijven was van de hand van Raffles en luidde als volgt:

„Mijn waarde Sir Edwin Parkhurst!

Daar ik er van overtuigd ben, dat uw dankbaarheid jegens mij, die uw goeden naam te Londen hersteld heb, zeer groot zal zijn, heb ik er mij aan onttrokken, uw persoonlijke dank te ontvangen. Uw vermogen is weliswaar door de weldadige werken, die ik in uw naam heb uitgevoerd, met negentig procent verminderd, ik ben er echter zeker van, dat het u niet moeilijk zal vallen, spoedig weer een groot vermogen bijeen te brengen, maar u zult zeer zeker in het vervolg met meer beleid handelen tegenover degenen, die door uw oplichterijen hun geld hebben verloren. Anders krijgt u weer opnieuw te doen met

JOHN RAFFLES.”

Parkhurst smet den brief op den grond en trapte er met de voeten op. Maar zijn woede was toch niet zóó groot of hij begreep, dat hij zich in het vervolg wat fatsoenlijker moest gedragen, zoodat ten slotte alles nog een goed einde had.

De volgende aflevering (No. 590) bevat:

De gestolen Tijger.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending